

BOZKURT

TÜRKÇÜ DERGİ

YÜZDE YÜZ TÜRK OLDUĞUN GÜN CİHAN SENİNDİR!

EKİM - 2006
32. SAYI

İŞBİRLİKÇİLERİN KÂBESİ

KÖMEN

Analım Tunga Er efsanesini;
Duyalım geçmişin erkek sesini.
Bürüyüp Tanrıdağ'ın çevresini,
Yine Göktürk olalım...El kuralım!

Ötüken-Yış durak olsun da bize
Yürüsün ordular ordan denize.
Çinli bağ vermese, gelmezse dize
Kağanın buyruğu vardır: Vuralım!

Anlatılmaz, yüce bir erdem olan
Bu akınlarda bulunmaz yorulan
Günü geldikçe de bizden sorulan
Kan ve can vergisi olsun: Verelim!

Ülkü uğrunda gönüller delidir.
Kişiler ülkü için ölmelidir.
Tanrı'nın insana değmiş elidir
Şu ölüm adlı güzel şey... Saralım!

Hiç düşündün mü niçindir yaşamak?
Bir görev yapmak içindir yaşamak.

Er kişiysen görevin neyse, başar.
Zevke, eğlenceye hayvanda koşar
Görüyorsun nice hayvan yığını
Ki yapar sadece hayvanlığını.
Fakat onlar bile kendi kendince
Tükürürler Kadeş'in itlerine.
O nasıl olmalı bir rûhu ölü,
Ya da bir canlı, fakat kahpe dölü
Ki sanar durduğu yer it inidir.
Oysa bir şanlı şehitler sinidir.
O fuhuş uzmanı çikletli dişi,
Dişinin en kötü, en kösnemişi,
Kaplamış ruhunu çirkef yosunu,
Hiç umursar mı şehit ordusunu?
Var mıdır onca tivistin ötesi?
Adı üstünde: Köpek sosyetes!
Yok sayıp sende bu ruhsuz sürüyü
Kılavuz yap ebedî Gök Börü'yü.

Çıkarıp Ergenekon'dan ulusu
Türk'ü kılsın yine dünya ulusu.
İzleyip Gök Börü'nün gölgesini
Gezelim gel o kömen ülkesini.
Gönlümün özlemi yerdir orası,
Gürler ufkunda yiğitlik borası.

Orda erdem gözüdür, başkası çıkmaz alana
Kapanıktır kapılar her kovu, her bir yalana
Orda erler: Kimi arslan, kimi parsın eşidir.
Orda kızlar: Güneşin kendi, ayın on beşidir.

Uğramaz ufkuna asla o yerin yüz karası,
Orda yoktur ne siyaset, ne fikir maskarası,
Yaşamaz öyle bir ortamda küçüklük, kötülük,
Bir alaydan daha üstün savaşı orda bölük!
Sungurun uçtuğu yerlerde barınmaz yarasa,
Ve bütün dirliğin üstünde yürür sade yasa...
Bir düşün başların üstünde kağanlık tuğunu,
Ruh duyar orda ölürken bile Türk olduğunu.
Ölümün zevkini bir süs gibi gönlünde taşır,
Dirilerden daha çok orda şehitler dolaşır.
Bu şehit ordusu varken kuramaz kimse pusı,
Yurt için kan dökülür orda denizler dolusu.
Günümüzden, düşünüp bir çok asırlar geriye
Analım bin kere ölmüş o ölümsüz çeriye:

Ebedî yiğit! Adı yok şehit! Kefenin: Vatan...
Tabutun: Cihan... Düşünüp övün, Yaşıyor ünün
Damarında kan, Bir alev midir? Yaşaman:
Roman. Ölümün: Şiir.
Sana yok ne taş, Ne de bir mezar.
Bu hayat: Savaş! Ebedî uzar. Eşit olduğun
Şu güneş: Tuğun. Tabutun: Cihan,
Adı yok yiğit! Ebedî şehit!..

Onu anmakla görür Türk soyu gökçek kömeni:
Dolu dizgin yarışan Tanrıkut'un dört tümeni...
Bin asır geçse de rastlanmaz onun bir eşine,
Buyruk aldım diye ok fırlatıyor evdeşine...
Bidev atlarla kılıp her yolu bir günde yarı
Yıldırımlar gibi dağlardan aşan orduları...
Saygı olsun bu çelik atlıların gök tuğuna,
Tuğu kaldırmış olan orduların başbuğuna.
O nasıl bir yürüyüşdür, ne yiğitler katarı!
Kun'u, Gök Türk'ü, Oğuz-Uygur'u, Kırgız,
Tatar'ı...
O batırlar ki basıp bağra kucaklar ölümü.
Özgelerden sakınıp kendine saklar ölümü.
Her zaman öyle ağırdır ki yiğitlik kefesi,
Kahramanlar gibi ölmek o günün felsefesi...
Onların sanki başak canları... Durmaz, biçilir...
Toprağın içkisidir kanları, al al içilir.
Tarihin bir olağanüstü ve şahâne işi
Kür Şad'ın, Kül Tegin'in, Çağrı Beğ'in ok
çekışı...

BOZKURT

Türkçü Gençlik Dergisi
EKİM 2006
Yıl: 3 Sayı: 32

Sahibi

Ozan RUHSATİOĞLU
ozan@turan.tc

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Oğuz KARAHAN
oguz@turan.tc

Yazı Kurulu

İsa Akif YÜMNÜ
İlhan KURTKAN
Ahmet KÜÇÜKEL
Atilla İDİL
Salih KERKÜKLÜ

Temsilciler

Azerbaycan: Sevinç Mammadova
Kazakistan: Fazılбек Mustanov

Yayın Danışmanı

TONYUKUK

İletişim Bilgileri

www.turan.tc

turan@turan.tc

Ayda Bir Yayınlanır.

Kaynak göstermek şartı ile alıntı yapılabilir. Tüm hakkı Türk Irkına aittir.

Dergimiz şu an yalnızca internet üzerinden yayımlanmaktadır. Türkçülerin desteği ile dergimiz büyüyecek ve Turan'ın her köşesine ulaşacaktır.

Kapak Resmi: İşbirlikçilerin Kâbesi
Oval Ofis

4 MİLLÎ ŞUUR UYANIKLIĞI H.Nihal ATSIZ

6 SAVUNULMA HAKKI KUTSALDIR! İsa Akif YÜMNÜ

8 BU VATAN KİMİN? Altay GÖKBÖRÜ

10 SATILMIŞLIK FURYASI Tolunay KUTOĞLU

12 BİR NÂMUHTEREM MÜFTÜ Tuğrul ALTAYLI

14 İŞBİRLİKÇİLERİN KÂBESİ: OVAL OFİS Oğuz KARAHAN

16 İSMET İNÖNÜ İLE HESAPLAŞMA Nejdet SANÇAR

21 KÜLTÜR BAKANI NE YAPAR? Atilla İDİL

22 ASKER VURULUNCA DEĞİL, UNUTULUNCA ÖLÜR! Kürşad YÖRÜKOĞLU

24 AVRUPA'NIN KÜÇÜK BİR SODOM'U Bakonyi GABOR

27 BU ÜLKEYİ KİM BÖLER? Oğuz KARAHAN

MİLLÎ ŞUUR UYANIKLIĞI

■ H. NİHAL ATSIZ

Millî şuur, bir milletin, kendini duyması ve bilmesidir. Hem duyguya hem de düşünceye dayanan millî şuur, bir milletin mânevî kuvvetlerinden en önemlisidir. Milletlerin hayatını koruyan dört savunma hattından en geride olanı yâni sonuncusu ve en mühimi millî şuurdur. İnsan uzviyetinin akciğer, karaciğer, kalp ve beyin nasıl dört önemli organı ise, bir milletin de ordu, bağımsızlık, dil ve milli şuur, dört büyük kalesidir.

Bir millet, ordusunu kaybedebilir. Bağımsızlığını da kaybedebilir. Fakat, dilini sakladıkça, o millet yaşıyor demektir. Dilini kaybeden bir millet ölmüş sayılır. Buna rağmen bir millet, dilini zorlayıcı sebeplerle kaybettiği halde, milli şuuruna sahipse, o millet kendisine zorla kabul ettirilen yabancı dile rağmen, gerçek kişiliğini bilir ve günün birinde bu millî şuur sayesinde, öz dilini yeniden öğrenerek gerçek benliğine döner. Bunun en güzel örneği Lehistan Türkleridir. Türkçe'yi yüzyıllardan beri unutup Lehçe konuştukları halde Türklüklerini unutmamışlardır ve günün birinde Türkçe konuşacaklardır.¹

Millî şuurun uyuşuk ve uyanık olması, milletlerin yaşama kabiliyetleri ile orantılıdır.

Millî şuurun uyanık olduğu yerlerde, yabancı unsurların borusu ötmez. İdâre işlerinin başına önemli yerlere yabancı soydan kimseler gelemmez. Orada "bilim", "milli menfaatin" emrindedir. Bilim, bilim için değil, milletin büyüklüğü ve şânı içindir.

Millî şuurun uyanık olduğu yerlerde, millet, yabacıyı kendisinden saymaz. Yabancı soydan olanlar, vatandaş ve tebaa olsa bile, yine yabancı sayılır. Ona güvenilmez. Yabancılarla evlenilmez. Hele yüksek tabakada bu evlenme hiç görülmez. Kânunlar, yalnız milli menfaati korumak ve milleti yükseltmek için yapılır. Tarih, yalnız milli

şân ve şeref bakımından ele alınır. Geçmişe sövülmez. Yabancı milletler ve kimseler millî kadroya sokulmaz. Geçmiş, mefâhiri, ahlâkı, aileyi, seciyeyi, erdemi, kahramanlığı, milliyetçiliği açıktan açığa veya sinsice baltalayan yazılara, eserlere, filmlere, piyeslere, konferanslara izin verilmez. Millete hitâp eden ve halkı terbiyede rol oynayan müesseselerin başına o millettten olan iktidarlı, ahlâklı ve zekî insanlar getirilir.

Milli şuur uyanık olunca iltimas, rüşvet ve haksızlık kalkar. Hizmeti olanların hizmeti inkâr olunmaz. Tarihi şahsiyetlere gerçek değeri verilir. Ne ufacık kusurları yüzünden dev gibi adamlar küçültülür, ne de gerçeğe dayanmayan büyüklükler dolayısıyla ahlâksız insanlar devleştirilir. Avukatlar millete hakâret etmiş yabancıların savunmasını üzerlerine almaz. Soysuzlaşmış tipler, yarı çılgınlar, millî dili doğru dürüst bilmediği halde kendini gençliğin önderi sayan manyaklar ve budalalar, gazete ve dergilerde, kendilerinden daha kuvvetli olanlara, fikir ve ülkü savunması perdesi altında, kendi cüce şahsiyetlerinin reklamını yapamaz.

Millî şuurun uyanık olduğu yerlerde doktorlar sahte rapor vermez. Okula gelmeyen öğrenci hastaydım diye yalan söylemez. Millî şuurun olduğu yerde hiçbir zaman yalan söylenmez. Kadınlar ve erkekler aşkı, millet ve vatan duygularından üstün tutmaz. Sancak kutlanır ve saygı görür. Milli renk her zaman ululanır. Bayrak katlanmak için bile yere değdirilmez. Atalar mezarlarında hayvanlar otlamaz ve hele fâhişeler ve yabancı kanı taşıyanlar orada zina yapacak kadar müsâmaha görmez. Küçük büyüğün, öğrenci öğretmenin, memur amirin aleyhinde söz söylemez. Kadınlara saygı gösterilir. Kadınlar kokozlaşmaz.

Öğrenciler, milli heyecanla coşan bir yürek taşır. Fakat ciddî ve disiplinlidir.

Öğretmenler iltimas yapmaz. Öğrenciler kopya çekmez. Herkes hakkına râzıdır. Dün okula başlayanlar bugün üstadlık dâvâsına kalkmaz. Görev kutsal tutulur.

Millî şuurun uyanık olduğu yerlerde, dil kıskançlıkla korunur. Dilin kurallarını ve sözdizimini bozmaya kalkıp bunun hakkında yazı yazan çılgınlar alkışlanmaz, aksine tımarhâneye sokulur. Herkes kendi keyfince bir imla kullanmaz.

Millî şuur uyanık olunca başıbozuktan kurmay, vatan haininden profesör, hekimden dilci, cahilden müverrih, yabancidan vekil, serseriden ülkücü çıkmaz.

Millî şuur, bir ışıktır. Yurdu aydınlatır ve gizli köşelere sinmiş olan bütün akrepleri açığa çıkararak, karanlıkta iş görmelerine engel olur.

İnsanda beyin ne ise, millette de milli şuur odur. Ciğeri, karaciğeri, hattâ bazen kalbi kurşunla delinen bir adamın yaşadığı görülür. Fakat beyninden kurşun yiyen bir insanın yaşamasına imkân yoktur. Bunun gibi bir millet de ordusuz ve bağımsız yaşayabilir. Hattâ dilini kaybetse de ölmeyebilir. Yeter ki milli şuuru olsun.

Millî şuur, bir milletin yaşama ifadesi, hayat kaynağı ve en kuvvetli silahıdır. XX. Yüzyılda millî şuuru olmayan milletler yıkılmaya mahkumdurlar.

Kızılma, 10. Sayı, 2 Ocak 1948

1 Unutulmuş millî dili, millî şuur sayesinde yeniden diriltten Yahudiler ve İrlandalılarla, diriltmeye çalışan Norveçliler, XX. Yüzyılın üç millî mucizesini göstermişlerdir.

İSTERİM!

-Çağdaş gencin “ideal”i-

Moda’da beş katlı güzel bir yalı
İçinde çiçekler, kıymetli halı,
Sabah kahvaltısı kaymakla balı...
Ben arı tanımam; balı isterim,
Modalarda güzel yalı isterim...

Yanımda sarışın, kıvrıkcık saçlı
Düşes veya prenses mücevher taçlı,
Çehizi – villâsı yeşil yamaçlı...
Böyle bir şans veren falı isterim,
Konmağa dikensiz dalı isterim...

Hey ukalâ! Bana el sözü açma;
Yurt, ulus.. dediğin hepsi saçma...
Kolay yaşamaktan öteye kaçma:
Anafordan gelen malı isterim.
Yaşamak, zevk almak hali isterim.

Dünya beş günlüktür; dördü karadır.
Şeref de namus da her şey: paradır.
Paradır, dünyada, yalnız paradır...
Bilgisiz olsam da malı isterim.
Adalarda yeşil yalı isterim.

Ülkü, fedakârlık... hepsi palavra
Elime geçmeli tükenmez para
Parasız barlarda hep yüzüm kara...
Bilmem; nerden olsa balı isterim,
Arsası yoksa da yalı isterim...

Başkaları kadar ben de insanım.
Çalışsam yıpranır bu güzel canım.
Yayılmalı hem de şöhretim – şanımlı...
Hasılı: ben tatlı balı isterim,
Eziyet çekmeden yalı isterim,
Çalınmış olsa da malı isterim.

SAN’AN AZER

SAVUNULMA HAKKI KUTSALDIR!

■ İSA AKİF YÜMNÜ

Başlık cümlesi içerdiği anlam itibarı ile dünyadaki en genel geçer doğrulardan birine işaret ediyor. Dünya üzerinde yaşayan her insanın hatta yeri geldiğinde her canlının savunulmasını gerektirecek haller vardır. Ancak mantık çerçevesinden ya gereğince bakılmadan ya da gereğinden fazla bakılarak içine düşülen vahim hata, savunulma hakkını olaylar örgüsünden ve en salt, en temiz ve en masum anlamıyla vicdandan ayırıştırıp değerlendirmektir. Geçtiğimiz günler bize biri diğerine benzeyen iki olay örgüsünü değerlendirme fırsatını verdi. Bunlardan birincisi Agos yazarı Hrant Dink'in "Türk'ün zehirli kanı boşaldıktan sonra o damarlara Ermeni'nin temiz kanı dolacaktır" demesi diğeri ise Elif Şafak'ın kitabında "Orta Asya'dan gelen kasap Türkler binlerce Ermeni'yi kesti, biçti asimile etti, yetim bıraktı, mallarını mülklerini ellerinden zorla aldı" anlamlarını içeren hikmetli sözleri... Hatırlasanız daha öncesinde de Orhan Pamuk'un Türkler 1 milyon Ermeni ve 30 bin Kürt öldürdü şeklindeki beyanatı, bu meselelerin kadim hamisi Avrupa ülkeleri tarafından adı geçen yazara büyük payeler biçilmesine neden olmuştu. Savunalım savunmasına, savunmaya diyecek lafımız yok. Ancak savunmak fiiline dönüp de bir bakmak gerekir.

Savunulacaklarımız olduğu müddetçe yaşıyor olmalığımızın hakkını veriyoruzdur aslında. Hakkın en ufak bir parçası bile büyük bir haksızlık kümesi içerisinde savunulacak bir zerreciktir. Gelişen olgular içerisinde nedenleri ve sonuçları sorgularken, yeri geldiğinde en ufak bir hak parçacığını bile dikkate almamız insan olduğumuz içindir. Her vicdanın özünde ve her karar veren merciinin sözünde bir hafifletici neden bulma çabası saklıdır. Çünkü hak ne kadar küçük olursa olsun teslim edilmelidir. On yıllardır batılı toplumların bilinçaltına ve batı dünyasının siyasi çevrelerine karşı ispat etmeye çalıştığımız

rüşdümüzü düşününce ve içinde bulunduğumuz daimi nedamet ruh halini sorgulayınca aklıma ister istemez şu soru takılıyor. "Tarihin gelişim sürecinde aslında kümülüs bulutlarını kışkandıracak bir beyazlığa sahip olan Türk öznesini kimler aklayacak?" Üzerine bu kadar iftira atılan ve boynuna asılmış bu iftiraların ağırlığı ile müfterilerinin önüne her çıkışında evvela nedamet solosu okuyan bembeyaz Türk öznesini kimler aklayacak?" Türk öznesinin savunulma hakkının mevcudiyetini bizim gibi kısık sesli neo-ittihatçılar mı yoksa tirajları yüzbinleri bulan yazılı basın köşebaşı tutarları mı sorgulayacak? Aslına bakılırsa cevap şu olmalı "Türk öznesini Anadolu topraklarında şu ana kadar yaşayakalmış ve kendi dilini konuşabilen her kişi savunacak" Lâkin ne yaparsak yapalım böyle olmuyor işte. Bu adaletsizlik bizi ister istemez "Dünya tarihinde Keltler mi daha hatırı sayılır oyuncular yoksa Ermeniler ya da Kürtler mi" sorusu gibi aslında gereksiz ve hatalı bir soruya cevap aramak yoluna götürüyor. Keltçe neredeyse ölü bir dil, medeniyet yapan İngilizler'in Vandallıkları bu toplumu olduğu gibi konuştukları dili de yok etti.

Yazık ki, bizi tenkit eden çağdaş batının, sürekli kendimizi kendilerine karşı savunma gayreti içerisinde bulunduğumuz modern dünyanın çatlak sesli sözüm ona aryanlarının karnelerine bakmak hiçbir zaman fazla aklımızdan geçmiyor. Bu yazımda bir batı soykırımları tarihi derlemesi yapmak niyetinde değilim. Ancak aklıma lise yıllarımda olsa gerek oynadığım "Age of Empires" adlı oyun geldikçe de batı dünyasına ait bazı bilinç sahiplerinin yeri geldiğinde bizi bizden fazla savunduğunu görüp bir tuhaf ruh haline giriyorum.

Oynadıysanız bilirsiniz Manzikert(Malazgirt) Savaşı senaryosunu seçip oynamaya başlarsanız hele bir de kazanıp Anadolu'dan içeri ayak

basarsanız, Alparslan şuna benzer bir emir veriyor. “Kimsenin canına malına dokunulmayacak, en ufak bir yağma yapılmayacak” Diğer ulusların senaryolarında farklı milletlerin köylülerini öldürebiliyorsunuz ancak Malazgirt senaryosunda isterseniz de bu köylüler hedef olmuyorlar. Bu bana biraz “Hakkınızı da biz teslim ederiz, haksızlığınızı da biz...” babalanması gibi geliyor ama bence üzerinde durulması gereken güzel bir örnek.

Tarihi değerlendirirken tarihte yüzde yüz gerçek olmadığı ve olamayacağı gerçeğini göz ardı etmemek gerek,tarihi sadece geleceğimizin deney ve gözlem alanı olarak görebiliyorsak,mantıklı bir tutum içerisindeyizdir.

Tarihte akla en yakın ve yüzde yüze en çok yakınsayan çıkarımlar gerçek diye nitelenirler. Ancak işin aslı şu ki, geçmişi bizzat geçmişe giderek ziyaret edebilen, geçmişi kafa gözüyle görebilen olmadığı için tarihi kaynaklarımız; yansızlığı her hal-ü kârda tartışılır muhtelif yazılı kaynaklardır.

Savunulması gereken Türkler acaba gerçekten soykırımcı mıdır yoksa barışçıl toplumlar mıdır? Yazılı kaynakları birbirleri ile tokuşturarak bir sonuç elde etmek hakikaten güç.

Bence yapılması gereken genlerimize, tarihi ve sosyal bilinçaltımıza ve bu ikisinin şekillendirdiği vicdanımıza bir danışmak.

Kendi adıma söylüyorum ki bundan 1000 sene önce yaşıyor olsaydım herhangi bir dedem gibi elinde kılıç-kargı ile üzerime doğru koşan bir yabancidan kaçmaz, bilakis bir an önce canını almak için elimden geleni yapardım. Çünkü bu ister kabul edilsin ister kabul edilmesin, genetik savaşkanlığımızın doğasında yer alan basit bir harekettir.

Peki acaba girdiğim topraklarda sadece yaşıyor olan ve farklı bir dil konuşan silahlanmamış alelaide toplulukları katleder miydim?

Hayır bunu bir Türk olarak ben yapamazdım.Tıpkı bir Türk olan dedemin

muhtemelen yapamayacağı ve haliyle yapmadığı gibi. Anadolu’da Türk dışında toplumların yaşıyor olmasının ve kendi dillerini serbestçe konuşuyor olmasının temel nedeni, Türk ırkının özünde medeniyet düşmanlığı olmamasıdır.

Bilakis çeşitli medeniyetlere duyulan olumlu yöndeki ilgilerin toplamı -kimi noktalarda Türk kimliğine haksızlık derecesine varsa da- bu coğrafyanın çeşitliliğini korumuş, Mezopotamya ve Ortadoğu sadece Türk’ün adaletini hissettiği zamanlarda ayaklarının üzerinde tek başına durabilen medeniyet ve bilim alanları olabilmışlerdir. Bu yüzdendir ki hamileri adil,samimi ve yürekli olan gayrı Türk bu unsurlar bize nefret değil minnet borçludurlar.

Düşünmeli, acaba steplerden kopup Roma’yı dize getiren atlılar girdikleri topraklardaki dillerini anlamadıkları insanları tamamen yok edemezler miydi? Pek tabi ki yapabilirlerdi.

Yapmadılar çünkü insan türünün en asil kanını damarlarında taşıyan bu topluluklar, savaşmayı öldürmeme gibi ve büyüklüğü bağışlamakta bulmak gibi bozkır kültür ve inanışlarının öğretileriyle yoğruldu. Türkler hiçbir zaman batılılar gibi Vandal olamadılar. Ben Türk öznesinin tarih önünde gerçek hakkının savunulması gerek diyorum ve akıllı selim ile düşünebilen yaşadığı topraklara ihanet damarından değil de minnet damarından bağlı her insanı Türk öznesini savunmaya davet ediyorum.

Sadece Ermeniler ve Kürtler’e değil, Çerkesler’e, Gürcüler’e, Rumlar’a, Araplar’a, Farşlılar’a ve diğerlerine sesleniyorum. **Size asaletinden dolayı yaşamayı “lûtf eden” Türk öznesine sahip çıkınız ancak o ozaman bir misafir olarak bu topraklarda yaşama hakkınız devam eder.**

Hakkı tarif edilemeyecek kadar yendiği için savunulmayı en çok hak eden tarihin en asil ve en masum milletine selam olsun. İşte bu yüzden;

Tanrı Türk’ü Korusun!

Atsız.org
Hüseyin Nihal Atsız

BU VATAN KİMİN?

■ ALTAY GÖKBÖRÜ

*Bu vatan, toprağın kara bağrında
Sıradağlar gibi duranlarındır;
Bir tarih boyunca, onun uğrunda
Kendini tarihe verenlerindir...*

Geçtiğimiz günlerde Türkiye Cumhuriyeti'nin başbakanı, yaptığı bir açıklama ile şehitlerimizin kutsal ve aydınlık ruhlarını, onların mübârek analarını, babalarını, kardeşlerini, bacılarını, eşlerini, evlâtlarını, gazilerimizi ve bütün Türk milletini derinden yaraladı. Düşünebiliyor musunuz, Türkiye Cumhuriyeti'nin başbakanı Türk milletini yaraladı.

“Askerlik yan gelip yatma yeri değildir”...

Peki, Başbakan, bunu neden dolayı söyledi? Türklük bilincine sahip bir yurttaşın, “Daha ne kadar şehit vereceğiz” sorusundan dolayı. Yani Başbakan, şunu mu söylemek istedi? Yan gelip yatmasaydı, şehit düşmezdi.

Başbakan şunu bilmelidir ki, onlar yan gelip yatmadılar, Gökyay'ın söylediği gibi toprağın kara bağrında, sıradağlar gibi durdular; göğüslerinden vuruldular, tam ercesine; şu kara toprağa, gül bahçesine girermişcesine girdiler. Başbakan, onlar yan gelip yatmadı, canlarını vatan için teslim ettiler.

Ne acıdır bir şeydir; vatanın tek bir karışına zarar gelmesin diyerek, vatan diyerek, millet diyerek, ailesinden, anasından, bacısından, babasından, sevdiğinden ayrılan bu insanlara, yan gelip yattı demek.

*Tutuşup: kül olan ocaklarından,
Şahlanıp: köpüren ırmaklarından,
Hudutlarda gaza bayraklarından,
Alnına ışıklar vuranlarındır...*

Tutuştı, kül oldu ocakları. Siz, hiç o ocaklardaki yangını söndürmek istediniz mi? Şehit düşen oğlunun, cenazesine sarılıp, feryatlar eden, feryadıyla evreni titreten, bir şehit anasını ziyaret ettiniz mi? Hiç gözyaşını silip, elini öptünüz mü? Hiçbir şehit cenazesine gitmediniz ki, bunları

yapasınız. Ama oğlunun acısıyla feryat eden bir babayı, mahkemeye verip, ceza almasını sağladınız. Oğlunun acısıyla feryat eden bir anne için, “dırdırını mı çekeceğim” mealinde sözler söylediniz.

Doğru ya, onlar ne yaptı ki, değil mi? Sadece oğulları ruhlarını şahlandırdı, coşkun ırmaklara dönüştü, bu vatan için. Sınır boyunca hain girmesin diye, çıkan girmesin diye, şerefsiz girmesin diye bayrak kaldırdı. Kaldırdığı bayrak inmesin diye can kaldırdı. Sizin partinizin adında var ışık, aydınlık. Onun ruhunda var, alnında var.

*Ardına bakmadan yollara düşen,
Şimşek gibi çakan, sel gibi coşan,
Huduttan hududa yol bulup koşan,
Cepheden cepheyi soranlarındır...*

Askere gönderirken, anaları kına yaktı ellerine. Hani bir Kınalı Ali var ya, Çanakkale’de. Aha işte onun gibi. Sanmıyorum bilmezsiniz, siz onu da. Ama hatırlatayım, biz de askere evlât gönderilirken eline kına yakılır. Nereden bileceksiniz ki, askere oğul mu gönderdiniz? Peki, hiçbir tren garı ya da otobüs garının oradan da mı geçmediniz de, askere evlâdını gönderen anaları izlemediniz?

İşte o asker, vatan deyip, millet deyip, devlet deyip, huduttan hududa koştu. İşte o asker, vatan için, millet için, devlet için yıldırım oldu çaktı, fırtına oldu, tayfun oldu, kasırga oldu, sel oldu.

Siz bunları da bilmiyorsunuz değil mi? Nereden bileceksiniz ki?

*İleri atılıp sellercesine,
Göğsünden vurulup tam ercesine,
Bir gül bahçesine girercesine,
Şu kara toprağa girenlerindir...*

Sizin oğlunuz, ABD’de orada burada gezip, dolaşırken, binlerce Mehmet, yan gelip yatıyor. İleri atılarak yatıyor; göğsünden vurulup yatıyor; gül bahçesine girer gibi yatıyor; kara toprağa girer gibi yatıyor. O yatmıyor Başbakan, akıyor.

Çağlayan gibi, sel gibi akıyor. Sizin üzerinize, sizin gibilerin üzerine akıyor.

Korkuyorsunuz. Gözlerinizden belli. Çünkü şehitlerin kutsal ruhlarının akışını görüyorsunuz. Onların akışının sizi ne hâle getireceğini biliyorsunuz. Korkuyorsunuz.

Siz hiç, şehit düşmüş bir askerin yüzünü gördünüz mü? Onun yüzündeki o muhteşem, şiirsel, kutsal gülümsemeyi gördünüz mü? Göremezsiniz. Göremezsiniz, çünkü o gülümsemenin ışığının sizi yakacağını bilirsiniz. Işık yakar mı demeyin. Siz nasıl yakacağını iyi bilirsiniz.

*Tarihin dilinden düşmez bu destan:
Nehirler gazidir, dağlar kahraman,
Her taşı bir yakut olan bu vatan,
Can verme sırrına erenlerindir...*

Siz bilmezsiniz, millet bilir. Siz unutursunuz, millet unutmaz. Millet yaşatır, sizin ölmesini istediğiniz kelimeleri, ölmesini istediğiniz isimleri. Kalbinin en mukaddes yerine kazır, o kutlu isimleri ve o kutlu isimler, sizi ziyâdesiyle titretir.

İstediğiniz kadar konuşun, yakıp yıkın etrafı. Meydan okuyun şehitlere, ailelerine, gazilere ve bütün Türk milletine. Ama şunu unutmayın ki, her taşı bir yakut olan bu vatan, can verme sırrına erenlerindir, sizin değil.

DESTAN

O zaferler getiren atların
Nalları altındanmış;
Gidişleri akına,
Gelişleri akındanmış.

Yolları eline dolıyan
Beldeler, ülkeler avlıyan
Süvarileri varmış ki,
Oğuz, Bilge, Süleyman'mış.

Bize bin yıllık armağan
Şu parıltı kılıçlarından
Ve şu serin, kuytu gölge
Kanadlarındanmış.

Kimi kılıç dövülen al külçeden,
Kimi güllerin al açtığı bahçeden,
Kimi dağların yoğrulduğu
Şu mor yığındanmış.

Tufanında, borasında,
Gürüldemiş gökler...
Ve yerle gök arasında
Dağlar kımıldanmış...

Gönül vermişler aya;
Hükmetmişler toprağa, suya...
Tanrıyla akrabalıkları
Yakındanmış.

Zembereğini kuran
Onlarmış bu dünyanın...
Onlar ki kurt doğuran
Obaların kanındanmış.

Ve zaferler getiren atların
Nalları altındanmış.

SATILMIŞLIK FURYASI

■ TOLUNAY KUTOĞLU

Ne yırtık kot pantolon giymek, ne göbeği açık dolaşmak, ne Japon lokantalarında kokuşmuş çiğ balık yemek, ne akupunkturla zayıflamak, ne de yoga... Bunların hiçbirisi, “satılmışlık” kadar moda olamadı aslında son zamanlarda. Bu öyle bir moda ki, liboş güruhla komünist güruhu bir araya getirebildi. Gerçi bu buluşma beklenmedik bir şey değildi. Çünkü vatan, millet, milliyet ve bayrak gibi kavramlardan aynı uzaklıkta olan bu iki güruh, zaten günün birinde el ele vereceklerdi.

Aslında bu moda, bir asır kadar önce de ortaya çıkmıştı ülkemizde ve yine uzun bir müddet devam etmişti. –Sırtlanları rencide etmek istemem ama- Bu satılmışlar tıpkı sırtlan misali. Aslan kocayıp elden ayaktan düşmeye başladığında, daha önce yanına bile yaklaşamayan leş yiyici sırtlanlar, fırsattan istifade edip aslanın etrafını çevirmeye başlarlar. Aslan sağlıklıyken, o civarlarda kolay kolay bir sırtlana rastlayamazsınız. Korkudan kafa bile uzatamazlar. Fakat aslan elden ayaktan düşmeye görsün...Ondan sonra ortalık leş yiyici sırtlanlardan geçilmez olur.

İşte bu “satılmışlar” dediğimiz tür de, devlet otoritesi zayıfladığında ve devletin temelleri çürümeye başladığında, hemen hemen her yerden, sağdan-soldan, öteden-beriden peydah olurlar ve dış mihraklara veya siyasi iktidara kendilerini pazarlamaya başlarlar. Hem de ne pazarlamak!.. Kimi zaman Türklüğe sövmek için kitaplar yazarak, kimi zaman Türkler’i katil ve barbar olarak göstermek için bilimsel(!) makaleler yayımlayarak, kimi zaman da sinema filmleri çekerek veya televizyon programları hazırlayarak yaparlar bu “kendini pazarlama” faaliyetini.

Bazen de birden fazla “satılık”, bir araya gelerek ortak bir bildiri kaleme alırlar, “sivil” toplum örgütleri oluştururlar, konferanslar ve paneller düzenlerler sırf Türklüğe, milli olan her şeye, Türk Ordusu’na, Türk tarihine, vatana, millete, bayrağa ve şehitlik, gazilik gibi kutsal kavramlara küfretmek için. Bunların kurdukları STK’ların,

yaptıkları her “araştırma”nın, destekledikleri her faaliyetin ve yayınladıkları her raporun, kitabın, makalenin veya bildirinin yegane amacı budur. Bu sayede kendilerini pazarlarlar. Türklüğe, değerlerimize, milli olan ve kutsal olan herşeye sövdükleri ve kin kustukları ölçüde dış mihrakların(AB ve ABD) gözüne biraz daha girerler ve değerlerini(yani fiyatlarını) biraz daha arttırmış olurlar. Ve durmaksızın çabalarlar daha da göze girip, daha fazla kazanmak için. Çünkü doyumsuzdurlar ve işkembeleri dolmak bilmez.

Satılıktırlar, fakat Türk’ün parasıyla 2 kuruş bile etmezler. Lakin ABD’nin dolarıyla kaç bin dolar ederler veya AB’nin avrosuyla kaç bin avro ederler onu bilemem!..

Ayrıca “azınlıklara daha fazla hak verilsin”, “Türkiye sadece Türkler’e ait değildir”, “Türkler ermenileri ve kürtleri katletmiştir”, “Ordu siyasete karışmasın”, “bizi Avrupa adam eder”, “devlet ekonomiden elini çeksin”, “kürt sorunu vardır”, “çözumsuzlük çözüm değildir”, “Kıbrıs’ı verelim kurtulalım”, “Türkiye, Türkler’e bırakılamayacak kadar önemli bir ülkedir”, “yabancıya toprak satmakla birşey olmaz”, “Atatürkçülük ve milliyetçilik çağa uygun değildir”, “Federasyon düşünülebilir” gibi cümleleri ve “insan hakları”, “düşünce ve ifade özgürlüğü”, “özgürlükçü cumhuriyet”, “demokratik çözüm”, “vicdani red”, “dinler arası diyalog”, “ılımlı İslam”, “sevr paranoyası”, “küreselleşme”, “Türkiyelilik” gibi kavramları sık sık pis işkembelerinden ağızlarına getirip çiğnemeleri, bu türün geniş getirdiğinin bir kanıtıdır aslında... Ağızlarında çiğneyip durdukları bu şeyler çürümüş ve pis kokuludur, ama onlar bunu fark etmezler. Çünkü kendileri daha da kokuşmuş ve çürümüşler.

Yazımızın başında da belirttiğimiz gibi, devletin temelleri çürümeye başladığında ve devlet otoritesi zayıfladığında, ahlaki çöküntüyle birlikte bu gibi satılmışlar hızla çoğalır. Satılmışlık, özellikle soy özürülüler arasında hızlı bir bulaşıcılık gösterir ve bunun neticesinde de bir furya haline gelir. Her gün yeni bir tanesi türer.

Ya beş para etmez bir roman yazmıştır, ya da pis kokulu bir makale, rapor veya bildiri kaleme almıştır. Sonuçta bir şekilde işkembesindeki pisliği kusmuştur.

Osmanlı'nın elden ayaktan düştüğü ve Avrupa'nın kontrolüne girdiği son dönemlerinde nasıl ki ortalık satılmıştan geçilmiyordu ise, bugün de yine ortalık bunlardan geçilmiyor. Bir furyadır yine aldı başını gidiyor!.. En acısı da, "iş başındakiler" in de bu furyaya kapılmış olmasıdır.

Ey satılmışlar ve kendini satılığa çıkarma hazırlığında olanlar!

Yolunuz iyi bir yol değildir. Uyarması bizden!.. Keşke yaşasalardı da Ali Kemaller, Damat Feritler, Şeyh Saitler, İstiklal Mahkemeleri'nde yargılananlar ve 150'likler, size bu yolun sonunda ne olduğunu anlatsalardı!..

Not: Bu yazı "Orhan Pamukyan", "Elif Şafakopulos", "Baskın Oraniyadis", "İbrahim Kaboğluyan", "Murat Belgeyan", "Hrant Dingil", "Etyen Mahcupyan", "Fethullah Öcalan", "Cengiz Çandaryan", "Halil Berktaayan", "M. Ali Birandyan", baba ve oğul Altanyanlar", "Can Pakeropulos", "Taha Akyoliyadis" ve bunlar gibi "hayali" kişilere, TESEV ve Mazlum-Der gibi "sivil" toplum örgütlerine, Bilgi Üniversitesi'ne, Boğaziçi Üniversitesi'ne, Doğan medya grubuna, Akepe hükümetine ve onun yardakçılarına ithaf edilmiştir.

YOLLARIN SONU

Bugün yollanıyorken bir gurbete yeniden Belki bir kişi bile gelmeyecektir bize. Bir kemiğin ardında saatlerce yol giden İtler bile gülecek kimsesizliğimize.

Gidiyorum: Gönlümde acısı yanıkların... Ordularla yenilmez bir gayız var kanımda. Dün benimle birlikte gelen tanıdıkların Yalnız bir hatırası kaldı artık yanımda.

Yufka yüreklilerle çetin yollar aşılmaz; Çünkü bu yol kutludur, gider Tanrı Dağı'na. Halbuki yoldaşını bırakıp dönenlerin Değişilir topu da bir sokak kaltağına.

İster düşün... Kendini ister hayale kaptır... Uzar, uzar, çünkü hiç sonu yoktur yolların. Bakarsın aldanmışsın, gördüğün bir seraptır Sevimli bir hayale açılırken kolların.

Ey doğunun alnımı serinleten rüzgarı! Ey karanlıkta bana arkadaşlık eden ay! Arzularım bir oktur, aşar ulu dağları, Düştüğü yer uzakta dilek adlı bir saray.

O sarayda bulunca Tanrılaşan erleri Artık gözüm arkaya bir daha dönmeyecek. Hepsi sussa da "Kür Şad" uzatarak elini: "Hoş geldin oğlum ATSIIZ, kutlu olsun" diyecek.

Türkçü Turancılar

www.turkcuturancilar.com

Tüm Türkçü Turancıların, Türk

Milliyetçilerinin fikir alışverişinde bulunabileceği, tartışabileceği "TÜRKÇÜ

TURANCILAR" Fikir Otağı açılmıştır Otağa www.turkcuturancilar.com adresinden ulaşılabilir.

Tanrı Türk'ü Korusun

BİR NÂMUHTEREM MÜFTÜ!

■ TUĞRUL ALTAYLI

Bir müftü düşünün. İlgilenmesi gereken alanı bırakıp, bambaşka alanlara yönelmiş. Bir müftü düşünün. Din iman diyerek yaşadığı topraklarda dinin yaşamasını sağlayan adama saldırıyor. Bir müftü düşünün. Allah diyerek ruhunu şeytana satanların verdiği parayı, rüşvet olarak dağıtıyor.

Kim mi, bu müftü? Türk yurdunun her karış toprağı gibi kutlu yurt toprağı olan Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin Din İşleri Dairesi Başkanı. Yani müftüsü. Adı da Ahmet Yönlüer. Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'ndeki İslâm inanışlı Türklerin inançları ile ilgili en üst makam yani.

Kendisini dinî otorite olarak gören bu kişinin bazı konuşmaları var. Çok ilginç. Öyle ki, Kıbrıs Kahramanı Mücahit Rauf Denktaş ile ilgili olarak çok tuhaf sözler sarf ediyor.

Kıbrıs Türk'ündür* sanalağ alanında sayın Aydın Akkurt, bu sözlerden birini aktarmış.

- *Kıbrıs'ın Rum'a peşkeş çekilmesine isyan etmeyen dinsiz, imansız, inançsız bir gençlik yetiştirmiş.*

Düşünen beyinler için bu sözlerin altındaki ahlâksız ve karaktersiz ruh yapısı apaçık ortadadır. Çok Müslüman olduğu iddia edip de, Türklüğün büyük kahramanına bu hakaretlerde bulunan bu kişinin, yaptığı bazı icraatlara bakmak gerekir.

Geçtiğimiz günlerde KKTC'de Demokrat Parti'nin Genel Başkanı sayın Serdar Denktaş'ın, çok çarpıcı iddiaları bütün basında yer aldı. Bu iddialar, çok önemli iddialardı çünkü. Buna göre KKTC Din İşleri Dairesi Başkanlığı'nı yürütmekte olan bu şahs-ı nâmuhterem, Demokrat Partili milletvekillerine 600 bin dolar rüşvet teklif ediyor. Evet, KKTC'nin Müftüsü olan bu nâmuhterem, milletvekillerine istifa etmeleri için rüşvet teklif ediyor.

Gazi Paşa'm ne güzel söylemiş. **“En büyük kötülükler, çoğu zaman din kisvesi altında gerçekleştirilmiştir.”**

Kurtuluş Savaşı'nda da İngiliz, Fransız ve Yunan'dan sonra Türk'e en büyük düşmanlık sergileyenlerde bunlar değil miydi? Bunlardı. Gazi Paşa ve silah arkadaşları için “kâfir” fetvası vermemişler miydi? Aslında bu durumda, Son Bozkurt Rauf Denktaş'ın Ulu Başbuğ ile yolunun kesiştiği bir başka bir durum.

Bazen düşünürüm. İnançlı insanlarımızın içten gelen duygularını kullanıp, ihanet yoluna girenlerin halini düşünürüm. Aslında onları düşünürken, onların peşinden gidenleri düşünürüm. Düşünürüm de, tıkanır kalırım bir yerde. O da bu inançlı insanlarımızın, bu hainlere nasıl aldanabildiğidir. Bu sorunu çözemem.

Nâmuhterem, Kıbrıslı Türk gençliğinin içinde bulunduğu durumun sorumlusunun sayın Denktaş olduğunu buyurmuş. Bunu söylemek için kandaki bozukluktan başka ya şereften, ya insanlıktan yoksun olmak gerekir.

Sormak lâzım bu nâmuhterem müftüye. Siz bunlardan hangisinden yoksunsun. Kanın mı bozuk, şeref yoksunu musun, yoksa insanlıktan mı nasiplenmedin? Soyun hakkında bilgim yok. Her ne kadar kanında mutlaka bir bozukluk vardır ama kesin bir bilgim olmadığı için bir şey diyemem.

Gelelim. Kanındaki şeref değerlerine. Gördük ki, o değerler sıfırın altında nâmuhterem müftü efendi. Eğer ki, Denktaş gibi Türklüğün yaşayan son büyük bozkurduna, bu sözleri söylüyorsanız, sizin şeref değerlerinizin sıfıra bile yaklaşma şansı yoktur. Merak ediyorum, böyle olmak nasıl bir duygu? Rahat mısınız, bu kişiliğinizin altında? Peki hiç rahat uyuyor musunuz? Yani yıllardır okuduğunuz âyetler ve hâdislerden de mi rahatsız olmuyorsunuz? Gerçi bu gereksiz bir soru oldu. Doğru ya, dinini imânını gâvur parası için satan niye rahatsız olsun ki?

İnsanlık, şeref sahibi insanlara mahsus bir özelliktir. Yani her iki eli, iki ayağı olanlar insan olamaz. Mesela siz... Siz insan mısınız? İnsana benziyorsunuz ama... Gerçi maymunlarda, hafiften benziyor insana ama. İnsanlar mı? Belki sizden daha fazla ama. Adı üstünde, maymun denmiş bir kere.

“Kıbrıs'ın Rum'a peşkeş çekilmesine isyan etmeyen dinsiz, imansız, inançsız bir gençlik yetiştirmiş” diyenlerin, Son Bozkurt, Kıbrıs, Rum'a, Yunan'a peşkeş çekilmesin diye bu yaşında mücadele ederken, kendileri köy köy gezerek, Avrupa'dan gelecek çil çil paralarla milletin iştahını kabartmaya çalışıyorlardı.

Be hey, nâmuhterem müftü efendi, sen ve senin gibiler!

Nasıl bir lağım çukurundasınız ki, etrafı kokutuyor ve tiksindiriyorsunuz. Artık Türk'ün, sizin peşinizden gelecek zamanı yoktur. Sizin yeriniz bellidir. Türk'ün yeri bellidir. Türk, sizi bir saniye bile çekemez ve bilin ki, Türk sizi yaşadığınız lağım çukurunda boğacak güce sahiptir. Bunu sizde bilin, sizin iplerinizi ellerinde tutan sahiplerinizde...

KIBRIS TÜRKÜNDÜR
www.KıbrısTurkundur.Com

KIBRIS TÜRK'TEN, TÜRK KIBRIS'TAN AYRILAMAZ!

İŞBİRLİKÇİLERİN KÂBESİ: OVAL OFİS

■ OĞUZ KARAHAN

Oval ofis... Amerika Birleşik Devletleri'nde başkanlık konutu olarak kullanılan Beyaz Saray'ın en meşhur odası... ABD'de; ülke gündeminin önemli konularının görüşüldüğü, yayılmacı dış politika planlarının ve pek çok askerî kararın alındığı, yabancı ülke temsilcilerinin ağırlandığı ve arta kalan zamanlarda da Kennedy - Marilyn Monroe ve Clinton - Monica Lewinsky ilişkilerinde görüldüğü gibi ihtiyaç halinde ABD başkanlarının garsoniyeri olarak da kullanılabilen çok işlevli salon...

“Kimler geldi, kimler geçti” nâmelerinin yükseldiğini duyar gibisiniz değil mi? Turgut Özal, Süleyman Demirel, Mesut Yılmaz, Tansu Çiller, Bülent Ecevit ve Tayyip Erdoğan son 20 yılda hemen akla gelen isimler... Kapısından girenin çirkin bir sırtısla dışarı çıktığı, kapıdan giremeyenlerin ise bacayı zorladığı acayip bir yer burası...

Bizim siyaset tüccarlarının hemen hepsi, kıt akıllarınca itibar kazanacakları zannı ile, yıllar boyu bu odaya girebilmenin derdiyle dertlenmişlerdir. Oval ofisi tavaf etmek onlar için bir statü göstergesidir. Kimi biat etmek, kimi de siyasî rakiplerine “Arkamda ABD var” mesajını verebilmek için sefer-i hümayuna çıkar gibi çoluk-çocuk-davar-doluk Vaşington yollarına düşer. ABD başkanıyla beraber oval ofiste geçirilen o zifaf kadar özel bir-iki saatlik zaman, ömürlerinin en müstesna anısı olarak hatıra defterlerinde yerini alır. Netice olumlu olmuş-olmamış, Türkiye'nin çıkarları korunmuş-korunmamış hiç önemli değil. Öyle büyük bir keyifle çıkarlar ki odadan, sanırsınız yedi başlı ejderhayı tek vuruşta yere sermişler.

Bin bir zorluk ve fedakarlıkla kendini oval ofise davet ettirmeyi başaran politikacımız, “arkamda ABD var” diyebilmek için kırk tane ters taklayı tek seferde atadursun, nasıl ki ayakkabının kalleşi ayağı hep arkadan vurursa, diplomasi tarihini iyi bilenlerin de müşahade ettikleri gibi bu politikacılar da kazığı Amerika'dan yer ve çoğunlukla girdikleri ilk seçimde makam-

mevkilerini kaybederler. Sizin anlayacağınız, Amerika'nın arkada durması pek de hayra alamet bir şey değildir.

Konunun tam da burasında sevdiğim sözlerden birini yazıya eklemeyi gerekli görüyorum. Prusyalı bir generale ait, fakat generalin adını notlarımın arasına maalesef almamışım. **Yenildik ama her şeyin farkındayız.** Şükür, bir çok mevzide gerilemiş olmamıza rağmen yenilmedik ve Türkçüler en saf - en temiz şekliyle Türkçülüğü yaşayıp yaşatabildikleri müddetçe Türk milleti yenilmeyecektir. Prusyalıya nazaran bizim avantajımız, yenilmeden her şeyin farkında olabilmektedir.

İşbirlikçileri, ağzını her açışında Türklüğe söven rezilleri, soy özürlü vatan hainlerini tanıyoruz; millî mukaddesata dil uzatanları, millî ülkümüz olan Türkçülüğü kötüleyenleri, millî menfaatleri şahsî heveslerine alet edenleri, çok söz söyleyip hiçbir iş yapmayan asalakları ve soluduğu her nefeste Türk ırkına ihanet edenleri görüyor, biliyoruz. Suskunluğumuz çaresizliğimizden değil, görevliler görevini yapar umuduyla dişimizi sıkmaktan çene kaslarımızın zorlanmış olmasındandı.

Vaktiyle bu sayfalarda bir söz vermiş ve **görevliler görevlerini yapmazlarsa gönüllüler gerekeni yapacaktır** demiştik. Hilmi Hoca'nın bakkaldan ekmek almaya başlamasıyla birlikte asker görevliler, aslî vazifeleri olan **Rejimi ve Cumhuriyeti Koruma ve Kollama** hususunda gerekeni yapmaya hazır olduklarını gösteriyorlar. Sıra şimdi diğer görevlilerdedir. Onlar da bukalemunluktan sıyrılıp renklerini ve taraflarını belli etmek yükümlülüğündedir. Bunun için de öncelikle çürük domatesler sepetten atılmalıdır. Biz nasıl ki her şeyin farkındaysak diğer görevliler dediğimiz kesim içindeki millî şuur sahibi Türk soylular da pek çok şeyin farkında... İçlerine sızmış; birlikte değil yola, su içmeye bile gidilemeyecek art niyetlileri isim isim biliyorlar. Asker görevlilerin gösterdiği dirayeti gösterip cesaretle kötülüğün üzerine gitmek zorundalar. Umarız fazla gecikmezler.

Genelkurmay Başkanımız Orgeneral Yaşar Büyükanıt'ın 2 Ekim günü, Harp Akademileri 2006-2007 eğitim-öğretim yılının açılışı münasebetiyle yaptığı konuşma, bu konuda duyarlı olan bütün kesimlerin yüreğine su serpmiştir. Konuşmasının ikinci bölümünü bu konuya ayıran Org. Büyükanıt; **“laikliği yeniden tanımlayalım”** diyen sürüngenlere, **“Türk ordusunu ve PKK'yı ateşkese çağırıyoruz”** diyen aydın bozuntularına gereken yanıtı verdi.

NATO ve AB üyesi bazı ülkelerin PKK'ya verdikleri desteği örnekleriyle ifade eden Org. Büyükanıt; müttefiklerinin değil teröristlerin yanında olanları, şiddet ve terör propagandası yapan görüntüleri ifade özgürlüğü olarak niteleyenleri, Türkiye'ye teslim edeceği teröristi 30 küsur güvenlik görevlisinin arasında kaybetmeyi başaranları, kısacası Batı'nın ikiyüzlü diplomasi cambazlıklarını gözler önüne serdi.

Avrupa Birliği adalet divanının PKK'nın terör örgütleri listesinden çıkarılıp çıkarılmamasını tartışacak boyuta varan hareketlerini **“Peki nerede sizin terörle mücadele için aldığınız kararlar? Nerede alınan bu kararlar gereği terörle mücadele için iş birliği?”** sorusuyla eleştiren Org. Büyükanıt, Kürd terör örgütünün sözcüsü konumundaki Leyla Zana, Hatip Dicle vs. terörist vekillerin hamisi durumundaki Avrupa'ya **“anayasal hak talep etmek için evvela o anayasayı tanımak ve kabul etmek gerekmektedir. Anayasayı değiştirmek için eline silah almış veya silah alanları desteklemiş olanlar, değiştirmeye çalıştıkları anayasadaki hakları talep edemezler. Aynı şekilde yıkmaya çalıştıkları demokratik düzenin sağlayacağı imkânlardan istifade etme hakları da yoktur”** sözleriyle hak ettikleri cevabı verdi.

Soros destekli yıkıcı kuruluşların başında gelen TESEV'in hazırlattığı ve 22 Eylül 2006 tarihinde geniş katılımlı bir toplantıyla açıkladığı, güvenlik konusuyla ilgili kısmında ise baştan sona TSK'yı yıpratmaya yönelik ifadelerin yer aldığı raporu da eleştiren Büyükanıt, raporu hazırlayan 22 kişiden 9'unun Polis Akademisi mensubu olmasını dikkat çekici olarak niteledi. Org. Büyükanıt'ın üstü kapalı olarak işaret ettiği **“dikkat çekici”** noktayı biz açıklayalım. Polis Akademisi mensubu 9 kişinin başını Akademi'nin hal-i hazırda dekan yardımcısı çekiyor. Peki bu şahsın **dikkat çekici** özelliği nedir? Nurcu olması! Öyle az-uz da değil,

babadan kalma Fetullahçı... Fetullah Gülen'in avukatı, dekan yardımcısının babasının da avukatı... Dikkat çekmek için yeterli potansiyele sahip. Konuya hakim olanların da çok iyi bildiği gibi; Emniyet Teşkilatı'nda çok tehlikeli bir Fetullahçı yapılanmanın mevcudiyeti söz konusu olup, Eğitim Daire Başkanlığı, Personel Daire Başkanlığı ve İstihbarat Daire Başkanlığı'nın bu yapılanmada kritik makamlar olduğu iddia ediliyor. Polis Akademisi Dekan Yardımcısı demek, eğitim dairesinin omurgası demek olduğu göz önünde tutulursa tehlikenin boyutlarının ne olduğu daha iyi anlaşılabilir. İrtica tehlikesinden söz etmenin ülkeyi gerdiğinden dem vuranlar, irticadan kastın açıkça Nurculuk-Fetullahçılık olduğunu ya henüz anlayamamışlar, yahut da anlamak istemiyorlar demektir. Bu noktada devlet ricalinin de kabahati söz konusu, irticam adını koymak için kesinleşmiş mahkeme kararı beklemeleri bizce gereksizdir. Nakşi, Kadiri, Süleymancı, Menzilci ve sair grupların etkisizleştirilmesi, kurutulmasının gayet kolay olduğunu devlet ricali de biliyor. Sıkıntı yaratan ve örümcek ağı gibi ülkeyi saran irticam Nurculuk olduğunu açık-açık söylemeleri gerekiyor. Nurcuların en has adamı olan Bülent Arınç'ın, Org. Büyükanıt'ın konuşmasını takip eden günlerde Kanal 7'ye çıkıp komutana **“biz bunlara şerbetliyiz”** diyerek açıktan cephe alması da bunu göstermektedir.

TESEV'in Türk Silahlı Kuvvetleri'ni hedef alan çalışmasında yer alan asılsız ve yanlış iddiaları örnekleriyle çürüten komutan, **bu tür raporlar gelecekte de yayınlanırsa, daha açık ve net belgeleri kamuoyu ile paylaşacağım**dan **hiç kimsenin şüphesi olmasın** diyerek Hilmi Hoca'nın göz yumduğu bazı şeylere kendisinin göz yummayacağını üstü kapalı olarak dile getirdi. AB yetkilisi Kretschmer'in gizli ajandası, geniş çaplı kurgular ve paravanalara dikkat etmek gerekiyor.

Konuşmanın en önemli kısmı hiç şüphesiz terörle mücadele konusundaki kararlılığın dile getirildiği bölümdü. Oval ofisin ofis boyu Tayyip'in; terör konusunda ABD'den eli boş döndüğü de göz önünde bulundurulursa, Türk'ün Türk'ten başka dostunun olmadığını ve bu işi kendi bildiğimiz usulle çözmek zorunda olduğumuz ortaya çıkıyor. Kurda sormuşlar **“ensen niye kalın”** diye, **“kendi işimi kendim gördüğüm için”** demiş.

Tanrı Türk'ü Korusun!

İSMET İNÖNÜ İLE HESAPLAŞMA *

■ NEJDET SANÇAR

Türkiye’deki fikir hareketlerini ve çatışmalarını yakından takip edenler için, Türkçülüğün, İsmet İnönü ile görülecek büyük bir hesabının bulunduğu malumdur. Ve yine bunun, günlük basit ve küçük çatışmalar dışında bir hesaplaşma olması gerekeceği de bilinmeyecek bir şey değildir. Çünkü mesele İsmet İnönü ile, şu veya bu yüzden onun meşhur kinine hedef olmuş ve bunun neticesi haksızlıklara ve zulümlere uğramış bir takım insanlar veya zümreler ile ilgili basit bir konu değildir. Dava, Türk soyunun ülküsü Türkçülük ile ilgilidir. Bu bakımdan görülecek hesap da Türkçülüğe ait bir hesaptır.

Türkçülüğün İsmet İnönü ile hesaplaşmasını gerekli kılan sebep, 1944 yılındaki o korkunç Türkçülük düşmanlığı hareketidir. Bugünkü nesillerin pek iyi bilmedikleri o hareket, Türkçülüğe doğrudan doğruya saldırılmaya cesaret edilemediği için, uydurma bir ırkçılık-Turancılık şekline sokularak yürütülmeye çalışılmış ve Türk ülküsü böyle namert bir oyunla vurulmak istenmişti. Devletin, millet yolunda kullanılması gereken bütün imkanlarından faydalanılmak ve radyo ile gazeteleri de bu işe alet etmek suretiyle devam ettirilen hareket, aslında, Türklüğe karşı girişilmiş bir “**haçlı seferi**”nden başka bir şey değildi.

1944’ün bu “**haçlı seferi**”ne katılanlar arasında, yerli kızıllar gibi başka davaların hizmetindeki hainler; vekiller, milletvekilleri ve idari mühim makam sahibi bazı kimseler; kalemlerini içten gelerek veya korku ile Türkçülüğe karşı silah gibi kullanan bir takım yazarlar en büyük rolü oynamışlardır. O yıllarda kendisine “**milli şef**” denilmekte olan İsmet İnönü ise, makamı dolayısı ile, bu XX. Yüzyıl haçlı ordusunun bir numaralı adamı olmuş veya görülmüştür.

İkinci Dünya Savaşı yılları boyunca sürüp giden Türkçülük- komünistlik mücadelesinin tabii bir sonucu olarak ortaya çıkan hadisenin dış sebebi, Atsız’ın, o sırada çıkarmak olduğu aylık Orhun dergisinde devrin başbakanı Saraçoğlu Şükrü’ye hitaben yayınladığı iki açık mektup olmuştu. Bu

açık mektuplarda yerli kızılların, Türkiye’yi yıkmak için oynadıkları sinsiy oyunlardan bir kısmı, hadiseler ve belgelerle ortaya konmakta idi.

O yıllarda, bir başbakana karşı böyle yazılar yazarak hükümetin yanlış bir yolda olduğunu göstermeye kalkışmak, aklın alamayacağı bir hareketti. Bu sebepten, tehlikeyi büyük bir cesaretle ortaya koyan ve yerli kızıllardan bir kaçının iğrenç maskelerini indiren yazılar, tek parti rejiminin baskısı altında adeta nefes dahi alamaz hale gelmiş bulunan memlekette bir bomba tesiri yaptı. Ve açık mektupların, okuyanlar tarafından çoğaltılıp yurdun dört bir köşesine yollanması neticesinde de, Türkiye, 1944 baharında, komünizm aleyhine kaynayan bir kazan haline geldi. Bunun sonucu olarak, başta İstanbul ve Ankara olmak üzere, yurdun bir çok yerinde komünizm aleyhine hareketler başladı. Bu hareketler, Türk’ün, devletini ve vatanını, hainlere karşı korumak üzere ayağa kalkması idi.

Türklük ve Türkçülük ruhunun bu şahlanması, elbette, memnun olmayanlar da bulunacaktı. Memnun olmayanlar, başta kızıllar olmak üzere bütün Türklük düşmanları ile, sadece koltuklarını düşünen bir takım devletliler idi.

İşte, 1944 “**haçlı seferi**”, Türk düşmanlığı ile koltuk ihtirasının bu işbirliğinden doğdu ve kısaca, şöyle gelişip devam etti:

İsmet İnönü’nün Maarif Vekili Hasan Ali Yücel, açık mektupları yazan Atsız’ın Boğaziçi Lisesi’ndeki edebiyat öğretmenliği vazifesine son verdi. Başkentte, Türkçülük aleyhindeki “**haçlı seferi**”ni hazırlayanlar, ikinci açık mektupta hakkında “**vatan haini**” tabiri kullanılan Sabahattin Ali’yi kışkırtarak, Atsız aleyhine hakaret davası açtılar. Atsız, dava dolayısıyla, Ankara’ya geldi. 26 Nisan ve 3 Mayıs günlerinde ve iki oturumda görülen dava sırasında, Ankara, başkent oluşundan beri görmediği büyük bir milli heyecan havası yaşadı. Yüksek öğrenimlerini yapmak üzere yurdun çeşitli yerlerinden Ankara’ya gelmiş bulunan gençlerin büyük

çoğunluğunu meydana getirdiği milliyetçi ve vatansever bir kütle, 3 Mayıs 1944 günü komünizm, Hasan Ali ve Sabahattin Ali aleyhine muhteşem bir gösteri yaptılar. Alınan bütün sıkı tedbirlere rağmen, komünizme karşı ayaklanmış Türkçü ruhun önüne set çekilemedi. Kızıl ihanet lanetlendi. Sabahattin Ali'nin eserleri yakıldı.

Bu coşkun Türklük seli karşısında, koltukları için tehlike sezenler, büyük heyecan ve telaşa kapıldılar. Bu korku, onların bir kısmını kızılar ile işbirliğine götürdü. Sinsi bir plan hazırlandı. Bu plan, Türkçülüğün üzerinden silindir geçirme gibi bir ihanet fikrine dayanmakta idi. Yüzlerce genç ile birlikte, o yılların kalburüstü durumunda görülen veya sayılan Türkçülerinin belli başlıları tutuklandı. Bütün bir yaz İstanbul Emniyet Müdürlüğü binasında devam eden ifade almalarından sonra, tutuklanmış olanlardan 23 kişi, İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı'nın (1) sayılı mahkemesine verildi. Hayli uzun süren duruşmalardan sonra, sanık Türkçülerden bir kısmı büyük cezalara çarptırıldı. Türkçüler, haklarındaki bu hükmü temyiz ederken kendilerine karşı adil davranmadığını ileri sürerek, (1) sayılı mahkemeyi de reddettiler. Askeri Yargıtay hem kararı bozdu, hem tutuklulukları devam eden Türkçüleri tahliye etti, hem de tarafsız davranmadığı gerekçesiyle, davayı, (1) sayılı mahkemeden alıp, (2) sayılı mahkemeye verdi. Bu mahkeme, duruşmalar sonunda, ortada suç bulunmadığı sonucuna varıp bütün Türkçüleri beraat ettirdi. Karar, Askeri Yargıtay tarafından da tasdik olununca, ortada hiçbir suç bulunmadığı meydana çıktı. Bu suretle 1944 **haçlı seferi**"nin mahiyeti de anlaşılmış oldu. Ancak, bu hukuki ve vicdani sonuca ulaşmanın pek kolay olmadığını da unutmamak lazımdır:

3 Mayıs 1944 Ankara gösterisinden sonra tutuklamalar başlarken, aynı zamanda uydurma bir **"ırkçılık-Turancılık"** şekline sokulan Türkçülük aleyhine de korkunç bir kampanya açılmıştı. Radyo, gazeteler, resmi emirler, tamimler ve nutuklar ile aylarca devam ettirilen bu kampanyanın hedefi, memleketteki milli ve milliyetçi ruhu sindirmektir. Bu kampanyanın en mühim ve tesirli hareketi, İsmet İnönü'nün, 19 Mayıs Bayramı günü, Ankara'nın 19 Mayıs Stadında yaptığı konuşma oldu. Cumhuriyet tarihinde ilk defa bir gençlik bayramında bir cumhurbaşkanı, on binlerce Türk gencinin, Türk

milletin ve nihayet tarihin önünde ve huzurunda Türkçülüğe saldırıyordu.

Bu nutuk söylenirken, 3 Mayıs hadisesi ve dolayısıyla Türkçüler hakkında, henüz polis soruşturması yapılmakta idi. Fakat İnönü, hadisenin daha başlangıç devresinde, ileride ancak bir mahkeme tarafından verilmesi mümkün hükmü, kendisi verdi (!). Hareketin, Büyük Millet Meclisi'ne ve Anayasa'ya aykırı olduğunu ilan etti ve **"ilacın acı olacağı"**nı söyledi.

Türkçüler gerek ilk tahkikat sırasında ve gerekse (1) Sayılı Sıkı Yönetim Mahkemesi'ndeki duruşmalar süresince, daima, İnönü'nün 19 Mayıs 1944 nutkundaki bu peşin hüküm açısından sorguya çekilmişlerdir. Yani bütün gayretler, İsmet İnönü tarafından 19 Mayıs 1944 tarihinde yapılan suçlamanın bir gerçek (!) olduğunun, hukuk yoluyla da tesbit (!) edilmesi için harcanmıştır.

Fakat, tek parti diktatörlüğünün, memlekette yıllardan beri estirmiş olduğu havaya ve bu dava dolayısıyla Türkçülük düşmanları, koltuk düşkünleri ve dalkavuk takımı tarafından yapılan korkunç baskılara rağmen, Türkiye Türkçüsünün vicdan sahibi, hakka ve adalete saygılı, namuslu ve cesur evlatları ağırlıklarını ortaya koymasını bildiler. Türkçülük aleyhindeki uydurma **"ırkçılık-Turancılık"** davası, bütün insanlık dışı gayretlere, bütün vicdansızca baskılara, bütün şerefsizce didinmelere rağmen, işte bu sebepten beraat ile neticelenmiştir.

Bu kitap, işte bundan çeyrek yüzyıl önceki, Türkçülüğe karşı girişilmiş o korkunç ve kahpe 20. yüzyıl **"haçlı seferi"**nin hesaplaşmasıdır.

Ancak şunu hemen belirteyim ki, bu hesaplaşma, daha o Türkçülük düşmanlığının ilk günlerinde başlamış ve çeyrek yüzyıl içerisinde çeşitli şekillerde devam etmiştir: Türkçülerin, 1944 baharında, hürriyetlerinin ellerinden alınmaya başlanmasından sonraki günler ve aylar içinde, Türkçülük düşmanı zulüm makinesine karşı asla aşağıdan almamaları ve başlarının daima dik kalması, bu hesaplaşmanın, insan olanlar için, manası kolay anlaşılacak sessiz bir ifadesi idi. İstanbul Emniyet Müdürlüğünün en üst katındaki Birinci Şube odalarından birisinde yapılan ilk tahkikat soruşturmaları sırasında, o günlerin emniyet umum müdür muavininin, İstanbul

emniyet müdürünün ve soruşturmaları yürüten hukuk(!) adamının haksızca davranışlarına, yaptıkları işkencelere ve hatta ölüm ile tehditlerine karşı takınılan mertçe tavırlar ve zaman zaman karşı gelişler de, hesaplaşmanın daha açık şekilde bir devamı idi. İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı'nın 1 Numaralı mahkemesinde sürüp giden duruşmalar sırasındaki ve duruşmaların bitmesinden sonra okunan yazılı savunmalardaki sözler, derece derece çıkışlar ve davranışlar da, zulüm makinesinin kodamanlarını düşündürmesi gerekecek kadar korkusuzca hesaplaşma hareketleri idi. Türkçüler, o karanlık günlerde, bir savunma okunması sırasında, İsmet İnönü'nün malum boğuk tonlu sesinin taklidini yapacak, yani o şartlar altında dahi, kendisine meydan okuyacak kadar ileri gitmişlerdi.

1946-1950 arasındaki nisbî hürriyet devrinde, hesaplaşma, çeşitli şekillerde devam etti. O yılların milliyetçi dergilerindeki yazılar ile, memlekette büyük akisler bırakan Kenan Öner- Hasan Ali davasında, gerek Kenan Öner Beğ'in ve gerekse, kendisinin tanıkları olarak hakim önüne çıkan 1944 zulmüne göğüs germiş Türkçülerin verdikleri ifadeler, bu hesaplaşmanın bir nevi devamı idi. O meşhur davayı nakleden **“Öner ve Yücel Davası”** adlı ciltler ise, bunun yazılı delilleridir. Ve nihayet, halen Ankara İlahiyat Fakültesi öğretim üyesi bulunan Doç. Dr. Hikmet Tanyu'nun, Turancılık davası sırasında Türkçülere yapılan işkenceler dolayısıyla, uzun uğraşmalar ve mücadelelerden sonra açmaya muvaffak olduğu dava sonunda, dikta rejiminin büyük mevkili işkencecilerini hakim önüne çıkartıp hesap vermeye mecbur edişi de, bu hesaplaşmanın fiili bir bölümü idi. Hikmet Tanyu'nun 1950'de çıkardığı **“Türkçülük Davası ve Türkiye’de İşkenceler”*** adlı eseri ise, bu konunun küçük bir yazılı belgesidir.

[* **ELBİRLİĞİ DERNEĞİ'NDEN TEMİN EDEBİLİRSİNİZ!**]

1944 Türkçülük düşmanlığına karşı sürüp giden bu hesaplaşmanın, 1950'den sonraki ilk mühim vesikası, haftalık Orkun Dergisinde **“1944 Irkçılık-Turancılık Davası”** başlığı altında yayınlanan yazı serisidir. Derginin, yayını tatil etmesine kadar devam eden bu yazı serisinin en sert yerleri, İnönü'nün o meşhur 19 Mayıs 1944 nutkunun, satır satır didiklenip cevaplandırılan bölümüdür.

3 Mayıs Türkçülük gününün, 1967 yılı 3 Mayısı gecesinde Ankara'da Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi'nin büyük salonunda yapılan anma günü de bu hesaplaşmanın unutulmaması lazım bir bölümüdür. 1944 davasına sokulanlardan başkentte bulunanların yaptıkları konuşmalar ile İnönü'yü ve yordakçılarını, salonu dolduran mahşeri kalabalık ve vicdan mahkemeleri önünde sorguya çekmeleri, gerçekten ibret verici bir hesaplaşma olmuştu. Aynı tarihlerde Yeni İstanbul gazetesinde uzun müddet devam eden yazı kampanyası da, bu hesaplaşmanın unutulmayacak parçalarıdır.

Bu kitap, işte bu çeyrek yüzyıldan beri devam eden hesaplaşmanın daha derli toplu, daha sistemli ve bugüne kadarkilerin hepsinden daha geniş bir devamıdır. Türkçülük düşmanları ve İsmet İnönü ile görülen bu hesap, elbette ki, bununla da sona ermeyecek, daha başka eserlerle de devam edecektir.

Şu noktayı bilhassa belirtmek isterim ki, bu kitabın, 1944 suçlularından oç alma gibi hissi bir yönü yoktur. Eğer olsaydı, bugünlere bırakılmaz; İsmet İnönü'nün, bilinen demokrasi yolları ile çıkmadığı cumhurbaşkanlığı makamından milli irade sillesi ile indirildiği 14 Mayıs 1950 sonrası en şiddetli hücumlara ve hakaretlere uğradığı aylarda hazırlanırdı. Ve o günlerin coşkun havası içinde de, kendisine ve yordakçılarına – onların 1944'te yaptıkları gibi – en ağır sözlerin söylenmesi ve hakaretlerin edilmesi rahatlıkla mümkün olurdu. Ve bu hesaplaşmanın bu şekilde yapılmasını çok haklı gösterecek sebepler de az değildi. Evet, ben bu kitabı, 1944'te Türkçülüğe ve Türkçülere kuduzlar gibi saldıranların üslubu ve ifadeleri ile o büyük heyecan günlerinde de yazabilirdim. Çünkü sadece Türk ve Türkçü oldukları için o vicdansızca, o kahbece düşmanlığı göğüslemek zorunda kalanlar; haksız, uygunsuz davranışlara ve işkencelere uğrayanlar; insan oğlunun uğrunda her şeye katlandığı hürriyet perisini, aylarca, sadece rüyalarında görenler arasında ben de vardım. O felaket ayları geçtikten sonra, uzun müddet, yaşama kapıları yüzlerine kapatılanlar arasında ben de bulunuyordum. Sadece bu sebepler bile, İsmet İnönü'nün ve yordakçılarının karşısına dikilip hesaplaşmayı en sert şekilde yapmamı çok tabii bir davranış saydırmaya yetebilirdi.

Fakat, Türkçüler, günlük basit hırslarını tatmin için, fırsat ve imkanlardan faydalanarak, rakiplerini vurup bununla keyiflenecek seviyeye, elbette, inemezlerdi. Çünkü onlar için mühim olan asıl mesele, tarihe geçmiş bir çirkin hadisede, tarihin vereceği değişmez hükme ışık tutacak yoldan gitmektir. **İsmet İnönü ile Hesaplaşma**, işte bu inancın ve düşüncenin eseridir. Yani burada hisler değil; fikir, mantık ve belgeler konuşacaktır.

Kitap iki bölümdür:

Birinci Bölüm’de, İsmet İnönü’nün, 19 Mayıs 1944 nutkunda, Türkçülüğü karalamak ve çamura bulamak gayreti ile ileri sürdüğü iddialar ile bu iddiaları uzaktan veya yakından destekleyici sözleri ele alınmıştır. İsmet İnönü’nün hiçbir ciddi temele dayanmayan o sözleri ve iddiaları; burada, hadiseler gözler önüne serilmek, belgeler konuşturulmak ve meseleler insan mantığının ulaşması gereken en tabii hükümlere bağlanmak suretiyle cevaplandırılmıştır.

İkinci bölümde ise, İsmet İnönü’ye ait olan, fakat 1944 Türkçülük davası ile doğrudan doğruya ilgisi bulunmayan bazı mühim meseleler işlenmiştir. Bu meselelerin bir kısmı İsmet İnönü’nün hayat ağırlığına, diğer bir kısmı ise 1944 Türkçülük davasında oynadığı menfi rolün sebebine ve manasına ışık tutacak durumdadırlar.

Bölümlerin başında ise, Atsız’ın iki açık mektubu ile İsmet İnönü’nün 19 Mayıs 1944 nutkunun tam metinleri yer almaktadır. Açık mektuplar, 1944 baharında Türkiye’yi ayağa kaldıran ve Türkçülük düşmanlarını o yüz karası “haçlı seferi”ni tertiplemeye sevk eden sebepler olarak, mutlaka okunması ve bilinmesi gereken yazılardır. 19 Mayıs 1944 nutku ise, bu kitabın birinci bölümünde, içinden parçalar alınmak suretiyle, İsmet İnönü’nün teşrih masasına yatırılmasına sebep olan konuşmadır.

Bu kitabın hazırlanmasının en mühim sebebi, Türk soyunun ülküsü Türkçülüğü yok etme ümidine

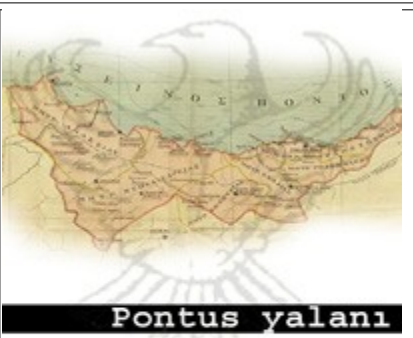
kapılanların, tarih önünde sorguya çekilmeleridir. Bir başka sebep de, gelecekte, yine böyle bir yola sapması mümkün ve muhtemel şaşkın yaratıklara peşin bir ihtardır.

İsmet İnönü ve yoldaşları, ellerindeki bütün imkanları kullanmış olmalarına rağmen, güçlerinin Türkçülüğün üzerinden silindir geçirmeye yetmediğini ve çünkü yetemeyeceğini tecrübe ile gördüler. Hem de bu korkunç tecrübeye giriştikleri zaman, İsmet İnönü, öksürüğü dahi kanun hükmünde bir “milli şef(!)”ı ve “haçlı seferi”nin açıldığı ve devam ettirildiği sıralardaki şartlar, hayal ettikleri neticeye ulaşabilmek için yüzde yüz, hatta yüzde yüz milyon elverişli idi. Buna rağmen ümitlerinin kursaklarından kalmasının sebebi, Türkçülüğün büyük gücüdür. 1944 tecrübesi ile de görülmüş ve anlaşılmıştır ki, Türkçülük, ne haşmetli putların, ne sadece mideleri için yaşayan çıkarıcı ve dalkavuk takımının ve ne de dış davaların paralı yerli hizmetçileri olan hainlerin saldırıları ile teslim alınabilecek bir kaledir.

Bu hakikat ile birlikte şu gerçek de bilinmelidir ki; bir gün, bir zalim veya hain gurup, bir biçimine getirip de, zamanın bütün Türkçülerini ezip temizlemek imkanını elde etmiş olsa bile, bu, Türkçülüğün kökünün kazılması sayılamaz. Çünkü Türkçülük, dünyanın geçici misafirleri bir kısım Türklerin değil, ebedi Türk milletinin ülküsüdür. Bundan dolayı da Türkçülük, ancak, Türk soyunun kökünü kazımak sonunda yok edilebilir. **“Üstte gök çökmedikçe, altta yer delinmedikçe”** Türklüğü bitirmek mümkün olamayacağına göre de, hangi devirde girişilirse girişilsin, hiçbir Türkçülük düşmanlığı hedefine erişemeyecek; bu haince ve çılgınca hareketlerden, gök kubbenin altında, sadece, Türk milletinin nefretleriyle boğulmuş çirkin ve silik izler kalacaktır.

[* Nejdett Sançar Hocamızın bu kıymetli eseri, 33 yıl aradan sonra çok yakında ELBİRLİĞİ DERNEĞİ Yayınları tarafından yeniden yayımlanacaktır.]

ELBİRLİĞİ DERNEĞİ YAYINLARI

 YALANLARA İFTİRALARA YANITLARIMIZ ... Mustafa Kemal Atatürk'e Yapılan İftiralar ve Yanıtlarımız ATATÜRK'E YAPILAN İFTİRALAR VE YANITLARIMIZ YAYIN NU:1	 ÜÇ TARZ-I SİYASET AKTİVİZMİN YITIRILMASI ELBİRLİĞİ DERNEĞİ 2004 ELBİRLİĞİ YAYINLARI YAYIN NO:2	 TÜRKÇÜLÜK DAVASI VE TÜRKİYE'DE İŞKENCELER İsmet TAFTI ELBİRLİĞİ DERNEĞİ 2004 ELBİRLİĞİ YAYINLARI YAYIN NO:3
 AB yalanı AB YALANI YAYIN NU: 4	 Atsız'dan seçme sözler ATSIZ'DAN SEÇME SÖZLER YAYIN NU:5	 Pontus yalanı TUS YALANI YAYIN NU: 6 PON

KÜLTÜR BAKANI NE YAPAR?

■ ATILLA İDİL

Dünyanın herhangi başka bir ülkesinde bu soruya verilecek cevap, üç aşağı-beş yukarı aynıdır: “Milli kültürü geliştirir, kanunların verdiği görevler” vs. vs. Bizde ise yanıt tektir: **BAKAN BEY UYUDUĞU İÇİN GÜRÜLTÜ YAPMAYIN! BAKAN BEY UYANINCA SORARIZ!**

Bu neden böyledir? Çünkü, dünyada Kültür Bakanı olacak zat kendi milli kültürünü bilen, aydınlardan seçilir. Dışarıda, Kültür Bakanları edebiyatçıdır, tarihçidir, sinema-tiyatro oyuncusu yada yazardır. Yani kültür insanıdır. Ama bizde... Bizdeki Kültür Bakanları parti, cemaat yada arkadaş kontenjanından, yani askeri bir tabirle “Yazı-Tura Bakan”dırlar.

Hele ki Atilla Koç!!! Siyasal Bilgileri bitirip kaymakamlık, valilik, Melih Gökçek’e danışmanlık yaptıktan sonra siyasete atılveren bu komik adam, ne kadar üzüntü vericidir ki Türkiye Cumhuriyeti’nde Kültür Bakanlığı görevini sürdürebilmektedir. Ne demiş eskiler “Koyunun olmadığı yerde keçiye Abdurrahman Çelebi derler”

Bazı arkadaşlar, Türkiye toprakları üzerindeki arkeolojik kazılardaki Alman hegemonyasının sebebini anlayamadıklarını söylüyorlar. Aslında bunu çok uzun bir seminer halinde anlatabiliriz. Ancak en kısa ve özlü şekilde şunu söyleyebiliriz: Atilla Koç vs gibi Kültürsüz Kültür Bakanı olan bir ülkenin müzesi de, kazısı da yabancının elinde kalır. Almanlar bu ülkenin kazılarında yalnızca bugün değil, yaklaşık 150 yıldır söz sahibidirler. Onların yanında yeni yeni Amerikalı kazı ekiplerini de görmek mümkündür. Üniversitelerin Arkeoloji bölümlerinde okuyan öğrencilerin mesleği en iyi öğrenecekleri yer kazılardır. Bu nedenle her öğrenci, eğer bu mesleği yapmayı düşünüyorsa, yaz aylarını kazılarda geçirmekten zevk alır. Ancak Türkiye Cumhuriyeti Kültür Bakanlığı, yani sap sayın Atilla Koç’un makamı, bu kazılar için gerekli ödeneği vermemekte direnmekte, kazı için istenilen ödeneğin beşte birini, o da kazının bitmesinden nice zaman sonra vermekte sakınca görmemektedir. Bu durum

karşısında, kazı başkanları gelen parayı yetirmek için uğraşmakta, yetmediği yerde kendi ceplerinden harcamaları karşılamakta, yani sıkıntı üzerine sıkıntı çekilmektedir. Bu durum karşısında öğrencilerde bir isteksizlik doğmakta, hele ki yabancı ekipler tarafından yürütülen bir kazıda bulundularsa, o imkanları gören öğrenciyi bir daha yerli kazılara getirmek mümkün olmamaktadır.

Tabi Kültür Bakanlığı koltuğunu uyku seti zanneden zatın bulunduğu bir ülkede halkın durumu da hiç farklı değildir. Bir yörede eski eser mi var? Hemen hakkında bin türlü dedikodu çıkarılır. Güya içinde altın varmış, Rumlar giderken saklamışlar vs vs. Hele de etrafta kazı yapmaya gelen Arkeolog ekibi de varsa tamamdır. Seyreleyin komediye. Arkeologların her sene o bölgeye gelmelerinin sebebi altın buldukları ve onu çıkarmak olduğu söylenir. Kazıdan dönen Arkeologlara ise, sorulan ilk sorulan şunlardır: “Eeee, ne buldunuz?” Burada sorulan soru yalnızca altın ve türevlerini içerir, yoksa sizin bulduğunuz heykel, kap parçaları, şehir kalıntısı, tarihi değiştirebilecek olan ne kadar materyal varsa onlar, bu Varyemez amcaların umurunda bile değildir. Ta ki, kış gelip de kazılar bitene kadar. Arkeologlar gider ve bu Kutsuz Hazine Avcıları, ellerinde dedektörler ve küreklerle birlikte soluğu köy mezarlıklarında alırlar. Artık içlerinden kim bilir kimin dedesine ait olan bir mezar göze kestirilir. Ve vurulur kazmalar, dağılır kemikler, edilir küfürler, gerisin geriye boş döner eller! Hem de bütün bunları yani türbeleri, canileri, mescidleri dağıtanlar da, bundan on yıl kadar önce de Topkapı’da bulunan Yıldızlı Cami’nin bahçesini, hem de güpegündüz kazmaya çalışanlar da, Memleketin dört bir yanındaki camilerden tarihi hahları ya da Selçuklu çinilerini çalanlar da güya dini bütün Müslüman! Sorsan, onlardan büyük Müslüman yok! Aklıma mukayyet ol Ey Ulu Tanrı!

Ancak tekrar söylemek isterim ki, Kılavuzu –yani Bakanı, yani uyuyanı- Kralın soytarısı rolünde Unakıtan çifti ile yarışan, Şakşuka Efesi olursa, bu millet şuktan kurtulmaz. TTK!

ASKER VURULUNCA DEĞİL, UNUTULUNCA ÖLÜR!

■ KÜRŞAD YÖRÜKOĞLU

ELEDİM ELEDİM HÖLLÜK ELEDİM

AYNALI BEŞİKTE YAVRUM BEBEK BELEDİM.

BÜYÜTTÜM BESLEDİM ASKER EYLEDİM

*GİTTİDE GELMEDİ YAVRUM BUNA NE
ÇARE...*

Anonim / Erzurum yöresi

Güzel bir tatil sabahı. Torosların eteklerinde bir köy evinin balkonunda arkadaşlarla çaylarımızı yudumlarken yanımızda duran radyodan dün güneydoğudaki çatışmalarda sekiz tane şehit verdiğimizizi öğrendik. Annelerin, babaların, çocukların ağlamalarını feryatlarını çok uzaklardan duyar gibiydim. Bizler için hayat akıp gidecekti. Ya onlar... Çocuklarını sevdiklerini ismi belli olmayan bir savaşta kaybedenler. Ateş en yakıcı haliyle ocaklarını düşmüştü. Cayır cayır yüreklerini yanmaktaydı.

Yine intikam palavraları atılacak, kanları yerde kalmayacak, terörün kökünü kazıyacağız yalanları basına karşı yapmacık ağlamalar. Senelerden beri hep aynı. Terörle mücadelede bir arpa boyu yol gidildi mi? Söyleyin! Hep kendimizi kandırıyoruz. En büyük örneği; Hakkari Çukurca'da şehit olan Asteğmen Burak Okay'la, er Emrah Yiğit'in katili çatışmada öldürüldü. Öldü de ne oldu? Ben şahsen bu haberin doğruluğundan da şüpheliyim. Tamam öldürüldü diyelim. İki tane arslan gibi delikanlının kanını bir şerefsizi öldürerek mi alacaksın? Neymiş bu haberle birlikte şehit ailelerinin acısı biraz da olsa dinmiş. Sen teröristi öldürsen ne olur adamın arslan gibi oğlu kara toprak olmuş.

Jandarma Er Emrah Yiğit'in Cenaze töreninde annesi ne diyor;

...yavrum iki tane çapulcuğu yok edemiyorlar ! Gül gibi delikanlılar gidiyor. Yavrumun silahını getirin onları ben kurutayım diyor.

Alay edermiş gibi “**şehit ailelerinin acısı hafifledi**” diye bir gazete başlık atıyorlar. İnsanlara davulun sesi uzaktan hoş gelir arkadaşlar. Evlat acısının hiçbir acıya benzemediğini gazetenin yayın yönetmeni bilmiyor galiba. Nereden bilsin ki zaten. Trilyonluk villasında, viskisi yanında, bir eli metresinin yanağında bir eli tuşlarda yazıyorlar. Yok intikam alındı, yok kanı yerde kalmadı.

Masa başında ülkeyi kurtaran, kuş kadar beyniyle herkese fikir veren, aydınım diye geçinen, güvercinlerin kerkenezlerin kanadına kürtlüğe olan aşkı yazan Avrupa Birliği uşakları, genel yayın yönetmeni patron poposu yalayan çok saygı değer gazeteciler... Hanginiz bir şehit ailesinin yaşadıklarını yaşadı? Hanginiz şehit ailesinin yaşadıklarına ortak oldu? Yoksul bir çok şehit ailesi var, hangisine gidip de dertlerine ortak olup yaşadıklarını gazetelerde haber yapmadınız? (bu dediklerime gazilerimiz de dahildir) Hanginizin oğlu güneydoğuda askerlik yaptı? Yaptıysa görevi neydi? Bin bir emekle büyüttüğü oğlunu kınalar sürerek, davullarla zurnalarla, en büyük asker bizim asker nidalarıyla askere gönderen, askerlik bitiminde güzel bir iş bulup sonradan evlendirip torunlarını kucağını almayı düşleyen aile bir telefonla dünyaları başına yıkılıyor. **OĞLUNUZ HAKKARI'DE YOLA DÖŞENEN MAYIN YÜZÜNDEN ŞEHİT OLMUŞTUR** diye gecenin bir vaktinde size de telefon açıp bu acı sözleri söyleyen oldu mu? Siz zahmet etmeyin ben söyleyeyim beyler. OLMADI !!!

Zevk içinde, lüksün kölesi olmuş, gece alemlerinin, viski kadehlerinin, kumarhane masalarının, kırmızı rujlu gecelerin beyefendileri! Siz bu acıları bilmezsiniz. Köşelerinizde atıp tutmayın, acılarınızı paylaşıyoruz yalanlarını söylemeyin. Böyle kelimelere artık halkımızın karnı tok.

Benim oğlum şehit olmadı. Benim oğlum Anafartalarda, Çanakkale de can vermedi. Benim oğlum ismi belli olmayan bir savaşta öldü. Beni kimse şehit oldu diye kandırmasın diyen yavrusunu kaybeden bir anne. Şimdi beyler bu

yavrusunu bir hain pusuda kaybetmiş acılı yüreği yanan bir anneye hangimiz ne diye biliriz?

Hiç kimse ağzını açıp bir şey diyemez. Ama sayın Başbakan o mübarek ağzını açtı. Balıkesir’de konuşan Erdoğan bir vatandaşın “artık şehit cenazesi görmek istemiyoruz” tepkisine “ASKERLİK YAN GELİP YATMA YERİ DEĞİLDİR CANIM KARDEŞİM “ diye cevap verdi. Şehit ailelerinin acısına ortak olacağına bu talihsiz açıklamayı yaptı. Tayyip Bey kendisini bekleyen sonu bildiği için herkese saldırmaktadır. Saldırılarından ülkemizin çiftçisi de, sanayicisi de, hukuk adamları da en acısı şehit aileleri bile nasibini almıştır. Bu gidişte bir çok kişide almaya devam edecektir. Ama nereye kadar. Seçimlerde hepimiz göreceğiz.

“Askerlik yan gelip yatma yeri değildir” diyen Tayyip Bey acaba nasıl askerlik yaptı. İstanbul İktisadi Ticari İlimler Akademisi mezunu olduğu için 1979 yılında askerlik görevini yedek subay olarak yaptı. **Eğitimi Tuzla’da bulunan piyade okulunda tamamlayan Tayyip Bey, daha sonra ise Kağıthane Hasdal’daki 6. Tümen 77. Piyade alayında yaptı. Görevi ise kantin subayı idi.** Askerliğini yapan herkes bilir ki kantincilik askerlikte en kolay görevlerden birisidir. Bir de askerlik yaptığınız yer evinize yakın ise deymeyin keyfinize. Evcil kağıdı çıkarırsınız hafta sonları evdesiniz. Aynen bir zamanın Asteğmen Recep Tayyip Erdoğan gibi. Ne olacak Kağıthane’den Kasımpaşa tek otobüs. Atladı mı otobüse 15-20 dakikada evde. Bir de o zamanlar daha yeni evli Emine hanım pencerede eşinin gelmesini dört gözle bekliyor. Özlemiş ne yapsın aradan bir hafta geçmiş dile kolay. Sonrası YAN GELİP YAT...

İşte arkadaşlar Sayın Başbakanımız zamanın da böyle askerlik yapmış. Kafasını üstünden ne mermi geçmiş ne şarapnel parçası. Sadece Atatürk Havalimanına inen uçaktan başka kafasının üstünden demir namına hiçbir şey geçmemiş olan askerliği bu kadar rahat yapan Tayyip Bey utanmadan askerlik yan gelip yatma yeri değildir diyor. Pes doğrusu.

Sayın Başbakan;

Ersan Dağ (kurmay yüzbaşı)
İbrahim Göçen (piyade onbaşı)
Uğur Akgün (jandarma Astsubay)
Murat Eroğlu (piyade er)
Zeki Burak Okay (asteğmen)

Emrah Yiğit (jandarma onbaşı) ve daha nice şehitlerimiz hiç biri yan gelip yatmadı. Hepsi bu vatan için şehit düştüler. Bir çoğunun elleri ayakları koptu gözleri görmez oldu. Ne sizin hükümetiniz ne geçmiş hükümetler, şehit ailelerinin ve de gazilerimizin acısına tam anlamıyla ortak oldunuz. Şehit ailelerini ve gazilerimize tam anlamıyla destek olmadınız. Onlar ismi bir türlü koyulmayan bir savaşta şehit oldular gazi oldular. Sizler ne yaptınız bir düşünün.

Bizler şehitlerimizi gazilerimizi ve ailelerini ne unutacağız ne de unutturacağız.

Asker vurulunca değil unutulunca ölür sözünün bilincindeyiz.

Tüm şehitlerimize Tanrı dan rahmet gazilerimize ve ailelerini yine Tanrı’dan sabır diliyorum.

KAHRAMANLIK

**Kahramanlık ne yalnız bir yükseliş demektir,
Ne de yıldızlar gibi parlayıp sönmemektir.
Ölmezliği düşünmek boşuna bir emektir;
Kahramanlık: Saldırıp bir daha dönmemektir.**

**Sızlasa da gönüller düşenlerin yasından
Koşar adım gitmeli onların arkasından.
Kahramanlık: İçerek acı ölüm tasından
İleriye atılmak ve sonra dönmemektir.**

**Yırtıcılar az yaşar... Uzun sürmek doğanlık...
Her ışığın ardında gizlidir bir karanlık;
Adsız sansız olsa da, en büyük kahramanlık;
Göz kırpmadan saldırıp bir daha
dönmemektir.**

**Kahramanlık ne yalnız bir yükseliş demektir,
Ne de güneşler gibi parlayıp sönmemektir.
Bunun için ölüme bir atılış gerektir.
Atıldıktan sonra da bir daha dönmemektir...**

H. NİHAL ATSIZ

AVRUPA'NIN KÜÇÜK BİR SODOM'U...

Macar Turancı

■ BAKONYİ GABOR

Türkiye Avrupa Birliği'ne katılacaktı. Avrupa Birliği dünyanın en gelişmiş bölgesi olacaktı, ama Avrupa Birliği'nin gerçek hali ve gerçek geleceği bundan çok farklı.

Türk ve Macar kardeşler: Hun İmparatorluğunda ve belki Batı Türk İmparatorluğunda atalarımız beraber savaşmışlar ve orta çağda Türk oymakları büyük sayıda Macaristan'a yerleşmişler. Avrupa Birliği'nde yine birleşebiliriz, ama Avrupa Birliği çok hasta, hastalığın adı da neoliberalizm, erkincilik. Öyle görünür ki, Avrupa kültürünün sonu geldi. (Kültürel ihtilal başladı.)

Bu hasta bölgeye katılmak çok fazla tehlikelidir, zavallı Türkiye'de okkanın altına girebilir. Hristiyanlığın Hint-Avrupalı olan Avrupa Birliği'nin anayasasından dışarıda kaldığı zaman Türklerin kısmen rahatlandı.

Tüm Avrupa'nın halkı ikiye ayrılmış. Avrupa her devletin halkları da ikiye ayrılmış, Macaristan halkı da ikiye ayrılmış. Garip, ama iki grup birbirini anlayamaz. Eğer ak bir şey görürüz, bir grup ak der, öbür grup kara der. Eğer kara bir şey görürüz, bir grup kara der, öbür grup ak der. Eğer sayılırız: bir grup on bin seksen binden daha az der, öbür grup on bin seksen binden daha çok der.

İlk bakımda öyle görünür ki, toplumun büyük bir parçası doğadan ve gerçekten ayrılmış ve kafası karışmış. Evet, ama ak bir şeye niçin kara denilir, yeşil, sarı veya mor değil? Halk niçin ikiye ayrılmış, niçin üçe veya dörde değil? Avrupa'da ve ABD'de değer ölçüsünün bozması en faydalı iş oldu. Mesela bir tüccar iyi bir mal alırken kötü der, kötü bir mal satarken iyi der, sahte ölçü kullanır. En faydalı yalan, gerçeğin karşısı olan yalandır. Her toplumda iyi mal, iyi çalışan insan değerlidir. İyi çalışmadan büyük ödül almanın yolu yalandır. Eğer ters değer ölçüsü her şeyin karşısı der, toplumun tam yarısı kazanır, tam yarısı kaybeder. Bu ters dünyada kötü çalışanlar ödüllendirilirler, iyi çalışanlar ise cezalandırılırlar. (Kommünist şeflere de böyle bir

gizli emir verildi.) Bugünlerdeki ekonomik krizi yüzünden işmetlerden iyi çalışanlar kovulur. Toplum süreksiz küçülür, ama kuvvet kaynaklarının elde geçirilmesiyle ve pozisyon savaşıyla mafyalar zenginleşirler. Tabii bu ters değer ölçüsünün yüzünden ekonomide ve toplumda kendisini indükleyen çığ başlatır. 1990 yılındaya kadar COCOM liste yüzünden kommünist önderler ters değer ölçüsünü ancak kanaatkarlıkla kullanmışlar. 1989 yılından beri ters değer ölçüsü artık sınırsız kullanılır.

Toplumun dayanıklılığı bolşeviklerin amacı değil: yeni bir dünya için "büyük atlama" planlanır. Mesela Macaristan'ın ekonomisini görünce insanın aklına maksatlı yıkmak gelir. Yönetimin her türlü düzeltimi zararlı olur. Yalanlar arasında ilaç karşısı kullanılır.

Kendisine faydalı olan yalanlara insan kolay kolay inanabildiği ve televizyon reklamlarının yüzünden toplumun hemen hemen yarısı yalanlara inanan oldu. Avrupa'daki seçimler sırasında bu görüngüyü seyredebiliriz. Ters düşünce gerçeği yenebilir, çünkü yalan daha çok araç kullanabilir, mesela katillik, cinayetler, şantaj, korkutmak, yanıltma, hileler, vs.. Yalancılar gösterişe daha çok önem verirler. Toplum yalancıları seçince toplum her türlü kötülük seçer. İyi ve kötünün anlamının yerleri değiştirilir. Yeni bir Sodom kurulur! Ekonomi de kötüleşir, ama bunun yüzünden fazla çok yalancı ödüllendirilir.

Yalanın ustaları ise psikopatlar. Psikopatlık bolşevik önderlerin genel akıl hastalığıdır, aynı anda ABD'de ve Batı-Avrupa'da psikopat iş adamları adım adım zenginleştiler, ve sonunda devletleri de ele geçirdiler. Dünyada artık yeni bir çağ başladı: psikopatlar tarafından yönetilen yalan dünya sisteminin çağı.

Bu yeni bir politik sisteminde ancak para babalar ve fakirler olacak, ortada kimse kalmayacak. Mesela bolşevik parti, bu ülkede beş yüz bin

çiftçilere yer yok, yer ancak beş bin büyük toprak sahibine var, dedi.

Tuna kıyısında, Peşte şehrinin karşısında kayalık bir tepe var. 1046 yılında Piskopos Gellert putperest Macarlar* tarafından bu tepeden aşağı itilmiş. Evliya Çelebiye göre Macaristan'daki Türk savaşları zamanında Gürz-Elias küçücük hisarı bu tepenin üstünde inşa edilmiş. Orta çağdaki eski inançlara göre gece yarısında bu tepe cadıların ve şeytanın randevu yeridir. Kana boğulmuş 1948 yılındaki özgürlük savaşından sonra Avusturya İmparatorluğu bu tepenin üstüne güçlü bir hisar inşa etti. Bu tepeden Budapeşte kolay kolay top ateşine tutulabilir. [* **BOZKURT'un Notu:** Atalarımızın dinine inanan Peçenek ve Macarlar, o devrin Hristiyanlarınca putperest kabul ediliyordu. Cermen asıllı, Türk düşmanı Piskopos Gellert'in öldürülmesi olayı ile ilgili olarak bakınız: Paganlar Altınkapının Yolcuları, F. Herczeg, İlk Biz Yayınevi]

İkinci dünya savaşından sonra hisara Rus ordusu yerleşti, ve kommünist diktatörlüğün zamanında hisarın önüne serbestliğin dev heykeli dikilmiş. Geçmiş günlerde ABD Başkan'ı Bush Budapeşte'ye gelirken, tepenin üstünde sahte serbestliğin dev heykelinin altında tarihsel bir nutuk söylenmiş. Bu söylev simgesel şekilde Ruslar ve kommünistler tarafından kana boğulmuş 1956 yılındaki özgürlük savaşına bir anmalık olarak söylenmiş. Ne garip ki, Başkan Bush kommünist olan hükümetin dört yüz üyesinin önünde konuştu. Bush, **Macaristan şimdi serbest ve iyi bir yöne gelişir**, diye konuştu. Bush, **elli yıl önceki Macarlar gibi şimdilik ABD Irakta hürriyet için savaşır**, dedi. Bush, **hürriyet için Macarlar sabırlı olmalıydılar, ama sonunda işte hürriyet geldi**, dedi. Bush söylev verdiğinden sonra kommünist önderlerle el sıkıştı.

Evet, Macaristan'ın halkı 1956 yılın ekim 23. gününde kommünistlere karşı isyan etti. Yeni görüşlere göre bu isyan kommünist gizli polis tarafından düzenlenmiş, çünkü kana boğması onların hoşuna gitti. Bir kukla oyunu oynanmış. Kalabalığın önünde kommünist gizli ajanlar rehberlik etmiş ve aynı anda kommünistler makineli tüfeklerle ateş ettiler. Onları kendi yoldaşlarının da orda olması bile ilgilendirmemiş.

İsyan sırasında politik polisin (ÁVH, ÁVO) çok fazla üyesi halk tarafından linç edilmiş, çünkü işkenceler de onlar tarafından edilmiş.

Yeni haberlere göre o zamanda ABD ayaklananlardan nefret etti, çünkü kommünist politik polisin en çok üyesi yahudi kökenliymiş, ve böylece ABD'nin yahudi grupları kızgın olmuş. ABD ve Rusya perde arkasında Macarlara karşı anlaşmış. ABD görünüşte Macarların yanındaydı, ama perde arkasında Macar ayaklananların öldürülmesine serbest yol açmış.

Geçmiş haftalardaki kargaşalar da belki bu reçete göre geçmiş. Kommünist polisin beş üyesinin ve polis futbol takımının taraftarlarının, ve birkaç kommünist kışkırtıcının rolü şüpheli. Halk sabırlı kaldı, ancak birkaç yüz insan taşkınlık yapmış. Macar halk sabırlı, ama yeni Sodom inşa eden pislikten kurtulmak istiyor. Henüz ihtilalin zamanı gelmedi. Soğuk iç savaşı devam edecek. Milyonca insan karşı karşıya durur. Gerginlik 2001 yılından beri artıyor. Bolşevikler bu soğuk iç savaşın yerinde gerçek bir savaş istiyorlar.

Başkan Bush'a göre Macaristan'da her şey tamam. Bu Başkan Bush görüşünden tanıklık eder.

Macaristan'ın ekonomisi çökmek üzere. 2002 yılındaki çürük seçimlerden sonra bu yıl yine kommünist parti kazanmış. (Alışılmış hileler arasına video cep telefonun kullanması da katılmış.) Devlet hazinesi o kadar bomboş ki, muhalefet kaybedince hafifleşmiş. Geçmiş yıllarda 160 milyar ABD dolarının değerinde olan para ve mal iz bırakmadan kaybolmuş. Artık hastanelere ve okullara ve emeklilere de para kalmamış. Bolşeviklerin kazanması şaşırtıcı bir şey olmuş. Seçimlerden önce muhalefetin toplantısında bir buçuk milyon Macar toplanmış. Kommünistlerin toplantısında ise kırk bin kommünist varmış. Seçimlerden sonra muhalefetin önderi onbinlerce insanın önünde söylev verdi, kommünistlerin önderi ise yüzlerce insanın önünde söylev vermiş. Seçimlerden sonra sokaklarda yaşlı kadınlar ağladı. Kadın: **özgürlüğü altmış yıldan beri bekliyordum, yakında öleceğim, artık özgürlüğü görmeyeceğim**, dedi. Bir kadın çocuğuyla kommünist önderin afişinin

önünde durarak, küçük çocuğuna: - **Bak! Şeytan budur!** dedi.

Sanki Macaristan'daki seçimler Macaristan'da değil, yabancı ülkelerde sonuçlanır. Sanki her şey eskiden yazılmış bir senaryoya göre olacakmış. Macar halkın istekleri ve serbestliği ABD için önemli değil... Yılan derisini değiştirdiği gibi bolşevizm rejimi de sık sık tazelenir. Ama derisini değiştirmeden sonra yılan yılan kaldığı gibi bolşevik de bolşevik kalır.

Televizyon kanalları ve gazetelerin yüzde doksanı bolşeviklerin elinde. Basım özgürlüğü bu mu? Sendikaların hemen hemen hepsi kommünistlerin elinde. İş adamlarının hepsi bolşeviktir. Macaristan'da işsizlik var. İnsanların ancak yüzde otuz sekizi çalışır. İşyerlerin hemen hemen hepsi bolşeviklerin elinde. Hükümet hastaneleri satmaya, okulları kapattırmaya çalışır. Mesela dedikodulara göre bir ilde on bir hastanenin yedisi kapanacak. Okul ücreti alınacak, ama yeterince parası ancak bolşeviklerin var.

Yeni bir Macaristan hazırlanıyor, ama bu yeni Macaristan ancak ABD plutokratlarının, ve bolşeviklerin zevklerine hazırlanıyor. Vahşi anamalcılık var, ama bolşevik kızıl mafya yönetimin altında. Kendilerinden emin bolşevikler her türlü cinayetler sürebilirler. Hem 1989'ten önce, hem 1989'ten sonra bolşevikler tarafından kanunlar hiç uymak etmemişler. Onlar ancak partinin emirlerini uymak etmişler, kanunların nedeni ancak halkın hayatının zorlaştırmasıydı. Yalancı gazeteler, rüşvetçi sendikacılar, bolşevik polis, kommünist savcılar, yargıçlar hepsi aynı takımda. Bolşevikler aynı takımda olan muhalefet kurmaya çalışırlar.

Bu yeni Macaristan'da Macarlara yer yok. Sinsice bir soykırım sürer. Mesela parlamento, kadınları dölsüzleştirmenin kanunu kabul etti.

Plutokratların isteki bu: Okumamış, işsiz, yoksul halk, veya yok etmiş halk. Uyuşturucu, bolşevik diktatörlük, soysuzlaşmak, cinsel sapıklık, ateizm, kültürsüzlük, mafyalar, irtikap, rüşvet. Macaristan bolşevik yönetimin altında ister istemez bu yöne yöneltirilir, ve bu Başbakan Bush'un hoşuna gider. (ABD'nin kızıl derileri de böyle yok edilmiş.) Öyle görünür ki, ABD özgürlüğü ancak bolşeviklere ve psikopatlar vermiş. Deneyime göre ya halk serbest, ya da bolşevikler: aynı anda ikisi serbest olamaz! Eğer Macaristan'da bolşevik diktatörlük ABD plutokratlarına kazançlı, başka yerlerde de kazançlı olabilir. Belki ABD tüm Avrupa Birliği'ni yeni bir türlü bolşevik

diktatorlüğünün biçimine sokacak mı? Geçmiş yıllarda Avrupa Birliğinde fazla çok garip seçim varmış. Sanki gizli güçler tüm Avrupa'yı elde geçirmek istiyorlarmış. Bolşevizm yamyamların kayığına benzer. Her anda insanların bir grubu halk düşmanına tayin edilir ve yok edilir. Bu iğrenç oyunun yönetmeni erkinci partidir.

Macaristan'daki erkinci parti ABD'nin gözdesi. Bu parti her türlü sapıklığına, uyuşturucuya, bozulmasına yol açar. Eğer tıbbi kitaplarda psikopatlar konusundaki yazıları ve erkinci partinin programını karşılaştırırız, fazla çok benzerlik bulabiliriz: yalan, kin gütmesi, yıkma, yozlaştırma. Erkinci parti Anarhist partidir. Plutokratik bolşevizm ABD'nin yardımıyla sinsice, yozlaştırarak gelir...

Bu yıl New York'taki çift kuleye karşı yapılmış terror saldırışın beşinci yıldönümüydü. Garip ki İsa doğumundan sonraki iki bininci yahudi yılbaşıymış. Garip ki Macaristanda bugüne kadar yapılmış en büyük terror saldırışı tam yetmiş beş yıl önce, yahudi yılbaşında yapılmış. Kommünist olan Matuska Szilveszter o gün Biatorbágy'taki viyadüktü patlattı, tren vadiye düştü, ve fazla çok yolcu ölmüş. Terror saldırışın zamanında yahudi yılbaşı olduğu yüzünden hiç bir yahudi trende olamamış, çünkü yahudi dine göre bayramda yolculuk etmesi yasak. Garip ki terröre karşı savaşan Bush Macarlardan nefret eder, ama geçmişte terror eylemleri yapmış kommünistlerle, bolşeviklerle arkadaşlık eder...

Başkan Bush'un Gürz-Eliaz tepedeki söylevi gerçekten tarihsel bir nutuktu. ABD'nin maskesi düşmüş...

Avrupa artık ancak ABD'nin sömürgesi oldu. Durum çok tehlikeli, çünkü tarihte kötü yola giden devletlerin hepsi dış devletler yüzünden kolay kolay yenilmiş, ama eğer kötülük tüm dünyayı birleşmiş imparatorluğu kuracaksa, düşmesi belli olmayacak. Avrupa Birleşmesinin nedeni de bu...

Macaristan yok olmak üzere, ve bu Avrupa Birliğinin hoşuna gider. Avrupa Birliği 1998-2002 arasında Macar Televizyonu azarlamış, çünkü Avrupa Birliğine göre dengelemiş değildi, yani yeterince kadar yalan söylememiş. Avrupa Birliği büyük bir geliştirmeler vaat etmiş, ama

şimdilik ancak yıkma ve çürüme görebiliriz.
Ülkemiz ve halkımız yok olur...

BU ÜLKEYİ KİM BÖLER?

■ OĞUZ KARAHAN

Son bir kaç yıldır göz hapsinde tuttuğum bir vatandaş var. Adı Mümtaz'er Türköne... Bu na'mümtaz şahsiyet Gazi Üniversitesinde profesör unvanıyla öğretim görevlisi olup halen Uluslararası İlişkiler Bölüm Başkanıdır. 1980 öncesi dönemin Ankara'sında tanınan ülkücülerden olup, Ankara Türk Ocağı'nın sentezci Galip Erdem-İbrahim Metin ekibinin yetiştirmesidir.

Devlet Bahçeli Gazi'deyken Türköne ile oda arkadaşıydı, sonra bir dönem konuşma metinlerini hazırlayan kişi olarak biliyoruz kendisini... Halen Saman isimli paçavrada günlük köşe yazarlığı yapmakta olup tabii ki Nurculuğa intisap etmiş bir şeref fukarasıdır. İşin kötüsü, bilindiği kadarıyla soyunda bir bozukluk yok. Fark etmiyor, milliyeti reddeden kökten Amerikancı bir ümmetçi Oğuz Kağan'ın öz torunu bile olsa o kişi Türk değildir.

İki yıl önce MeHePe ve Ülkü Ocakları ile ilgili Hürriyet Gazetesinde yayımlanan bir yazı dizisinde "Bu Ülkeyi Bölerse Kürdler Değil Türkçüler Böler!" demiş ve Bahçeli'nin kürd meselesiyle ilgili politikalarını göklere çıkarmıştı.

Önceki yıllarda yazdığı bazı kitaplarda Türkçülükle alakası olmayan Mustafa Celalettin Paşa ile Moiz Kohen'i (dikkat ikisi de yahudi) Türkçülüğün önderleri sayıp "ilk Türkçüler Türk bile değildi" bayağılığından medet uman da Mümtaz'er Türköne idi.

Türköne bu yıl Bilgi Üniversitesinde düzenlenen Kürd Konferansına konuşmacı olarak katıldı.

Geçtiğimiz aylarda büyük gürültü koparan "Kuvva-i Milliyeçiler çetecidir, yani bildiğiniz eşkıya kanun kaçakları" ve "Sauna, Atabeyler gibi çetelerin Ulusalçı çevrelerce sahiplenilmesi Kuvva-i Milliyeçi çete geleneğinin bir yansımasıdır" türünden sözler Mümtaz'er Türköne'ye aitti. Yine geçtiğimiz aylarda gündeme gelen "Türklüğün sembolü Bozkurt

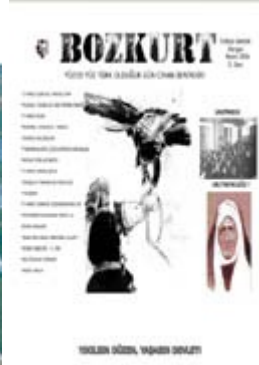
değil, Kangal köpeğidir" lafı da kendisine aittir.

En son 21 Eylül 2006 tarihli Saman denilen melanet yuvasındaki köşesinde "Çerkes Ethem'in Mezarı" başlığıyla yazdığı yazıda Kurtuluş Savaşı'nın esas kadrolarının [Çerkesler ve Rumelililer (Makedonlar)] olduğunu, anavatanlarından kopmuş bu insanların "son vatan"larını kurtarmak için nasıl cansiperane çalıştıkları masalını anlatan da yine bu ne Mümtaz ne de Er olmayan şahıstır.

28 Eylül - 4 Ekim 2006 tarihli haftalık Aktüel dergisinde "Bölünmeyi Kürdler değil, Türkçüler Yapar" diyerek yine aynı bozuk plağı çalan Türköne, kürdleri sevmeyen Türkçülerin bu ülkeyi bölecek yegane güç olduğunu söylüyor. Kendisi bilmem hatırlar mı? Türkiye Sevdalıları pek bilmezler ama bir vakitler hakiki Türk milliyetçilerinin Turan adlı bir davası, mücadelesi vardı. Sözü fazla dolandırmanın gereği yok, **Türkçüler olarak biz Türkiye'yi büyütmenin derdindeyiz, küçültmenin değil.**

Aktüel'deki röportajda Ümit Özdağ'ı hedef tahtasına oturtup onu "**Türk-Kürd çatışması isteyen bir ırkçı ve faşist**" diye niteleyen Türköne, Özdağ üzerinden Türkçülüğe vurmak gibi bir komediyi de sergiliyor. Gazete arşivleri ortadadır. Ümit Özdağ'ın Türk-Kürd Kardeşliği ile ilgili yüze yakın makalesi, araştırması ve çalışması mevcutken onu kullanıp Türkçülüğe vurmak da nereden çıkıyor?

Devlet Bahçeli'nin yanlışlarını ortaya döken herkesi "muhalif ve siyasi rakip, başkan adayı, liderlik çekişmesi, o yüzden Bahçeli'ye siyasi alternatif olabilmek için böyle yazıyor" diye ortada adam bırakmayan Mümtaz'er Türköne, ne kadar kıvırtmaya çalışsa da bir gerçeğin aslında çok iyi farkında... **Türk milleti Kürdleri artık sevmiyor, Türk milleti Kürdçülerin tepelenmesini istiyor, Türk milleti ülkesinin Kürdistanlaştırılmasına karşı çıkıyor.** İşte bu yüzden milliyetçilik yükseliyor ve yükselmeye de devam edecek.

BOZKURT'U TAKİP ET!
www.turan.tc